



2004 — 2014

Consell de
Ciutat
Entre la Ciutadania i el Govern




Ajuntament
de Barcelona

10 anys de Consell de Ciutat



XAVIER TRIAS I VIDAL

Alcalde de Barcelona
Actual President del Consell de Ciutat



En el Consell de Ciutat, sota el lema «Entre la Ciutadania i el Govern», es debaten els temes cabdals de la nostra ciutat en un clima constructiu i de consens. La seva feina és bàsica per al progrés de Barcelona

Hi ha dates molt significatives per a Barcelona i, sens dubte, aquest 10è aniversari de la creació del Consell de Ciutat n'és una. Per això, com a alcalde, em plau molt compartir amb vosaltres aquesta commemoració del màxim òrgan de representació i participació de la nostra ciutat.

Al llarg dels darrers deu anys, el Consell de Ciutat ha anat creixent i guanyant en eficiència i autonomia, fins a convertir-se en el principal espai de relació i treball entre la ciutadania i el govern de la ciutat.

Una de les grans línies d'actuació de l'Ajuntament de Barcelona és impulsar una administració més transparent i més participativa amb la ciutadania. Els governs no poden ni han d'actuar en solitari, la ciutadania demana cada vegada més ser un agent actiu en el dia a dia de la ciutat. La participació ciutadana és un mitjà per canalitzar i atendre aquesta demanda.

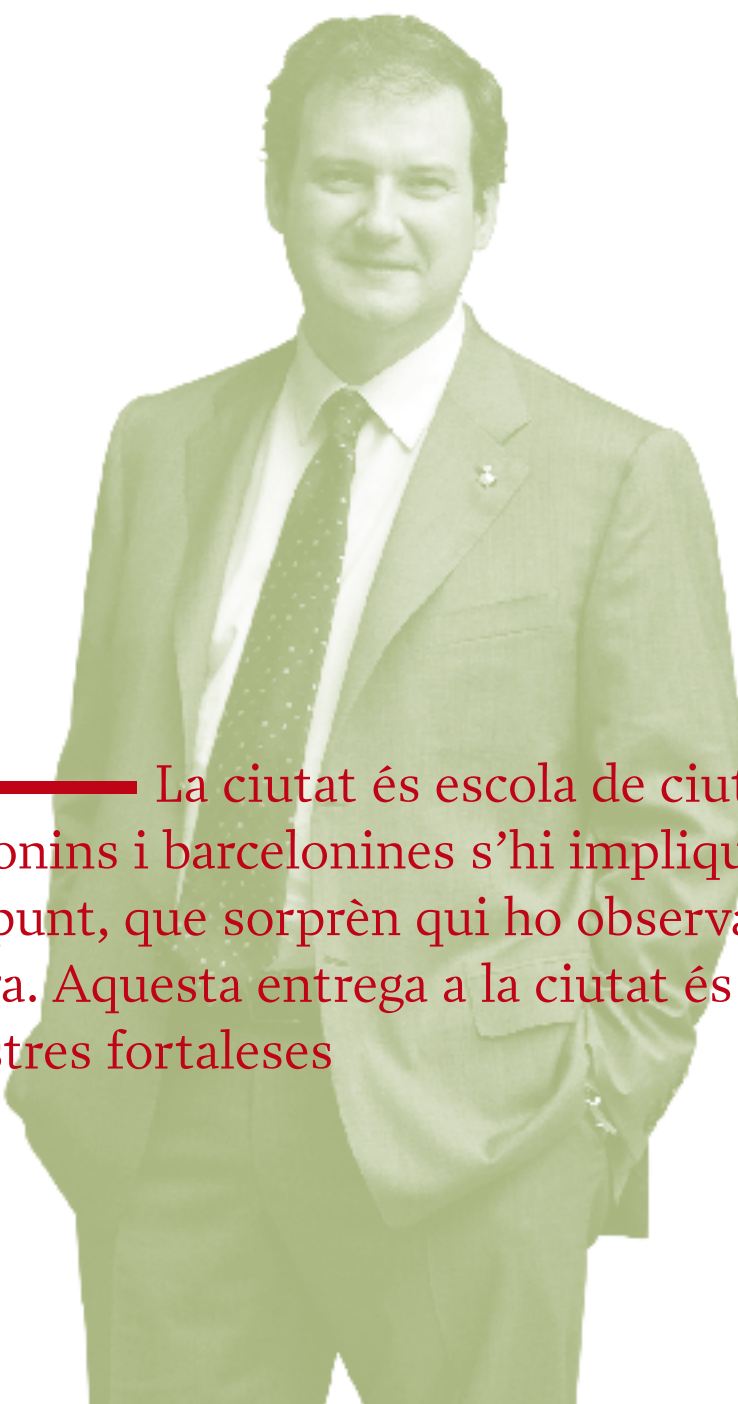
En aquest sentit, estem impulsant un canvi d'actitud, un canvi de model de governança i una altra manera de fer política des de l'Ajuntament. Aquest model de govern més obert vol donar resposta a les demandes socials de més transparència, més proximitat, més participació i més implicació ciutadana.

Sota el lema «Entre la Ciutadania i el Govern» i en un espai plural que aplega institucions, entitats, partits polítics, i ciutadans i ciutadanes a títol individual es debaten els temes cabdals de la nostra ciutat en un clima propositiu i constructiu, amb una ferma defensa dels acords i dictàmens de consens.

Vull aprofitar l'ocasió per fer un reconeixement a l'excel·lent tasca de totes les persones que en algun moment heu format part del Consell de Ciutat, i a les que en formeu part en l'actualitat, perquè la vostra aportació és bàsica per al progrés de la nostra ciutat i la millora del benestar i la qualitat de vida dels barcelonins i les barcelonines.

JORDI HEREU I BOHER

Alcalde de Barcelona i President del Consell de Ciutat
Des del 2006 fins al 2011

A portrait of Jordi Hereu i Boher, a man in a dark suit, white shirt, and dark tie, standing with his hands in his pockets. The image is semi-transparent and overlaid on the page.

La ciutat és escola de ciutadania, els barcelonins i barcelonines s'hi impliquen fins a tal punt, que sorprèn qui ho observa des de fora. Aquesta entrega a la ciutat és una de les nostres fortaleses

El creixement de les ciutats a escala global s'està produint a un ritme que difícilment podem percebre en tota la seva magnitud. L'imparable procés d'urbanització que té lloc arreu del món fa que les ciutats esdevinguin l'escenari principal de gairebé tots els reptes i greus problemes de la humanitat, però també, espero, l'escenari de les seves solucions. Temes com ara la pobresa, la manca d'aigua potable, l'educació, la preservació del medi ambient, la salut i moltes altres qüestions es decideixen a les ciutats.

La ciutat és moltes coses a la vegada: un espai físic, un sistema d'interrelacions constants, un mercat, una mobilitat, potser una memòria col·lectiva, potser una identitat, potser uns valors compartits entre desconeguts... Com més ciutats conec, més convençut estic que la meua ciutat té una de les característiques que defineixen les ciutats que volen i poden progressar: Barcelona ha estat i és un projecte dels seus ciutadans i ciutadanes.

Els habitants de Barcelona han exercit sempre de ciutadans protagonistes del projecte de ciutat i n'han estat el motor principal. Senten que la ciutat és seva i per això s'hi impliquen fins a tal punt, que sorprèn qui ho observa des de fora. El que caracteritza la nostra ciutat és que continua sent una ciutat de ciutadans i ciutadanes i no pas de simples espectadors o usuaris, i aquest aspecte és també una de les seves fortaleses.

Vull felicitar el Consell de Ciutat per aquests deu anys d'exercici de ciutadania activa a favor de la ciutat. En especial, com a barceloní i com a membre de l'Ajuntament durant 14 anys, us vull agrair la vostra il·lusió, la vostra reflexió i crítica, el vostre talent i el vostre temps generós a l'hora de tirar endavant aquest projecte tan fascinant i sempre inacabat que es diu Barcelona.

Que per molts anys continueu construint Barcelona!

JOAN CLOS I MATHEU

Alcalde de Barcelona i President del Consell de Ciutat
Des del 2004 fins al 2006

El Consell de Ciutat ha estat una guia per a Barcelona i demostra que la coresponsabilitat entre ciutadania i Administració és bàsica per millorar la qualitat de vida de la ciutat

Em complau profundament felicitar el Consell de Ciutat en aquest aniversari tan especial. Des de la seva constitució l'any 2004, el Consell de Ciutat ha estat una guia per a Barcelona, no només perquè ha participat en els grans temes de ciutat, sinó també perquè ha contribuït a aconseguir que Barcelona sigui una de les millors ciutats del món.

Aquests deu anys reflecteixen el concepte de govern que té la nostra ciutat —un espai de representació cívica que recull la tradició participativa per enfortir les tasques del govern— i la voluntat de continuar endavant, convençuts que per gaudir d'una bona qualitat de vida i d'una convivència cívica satisfactòria cal comptar amb la coresponsabilitat ciutadana i de l'Administració.

El treball i el compromís dels ciutadans i ciutadanes sempre ha estat i serà un pilar de Barcelona; un dels emblemes més potents per continuar treballant junts per la ciutat que estimem i amb la qual ens identifiquem.

Felicito de tot cor el Consell de Ciutat i l'animo a continuar treballant pel futur de Barcelona.





2004 — 2014

El Consell de Ciutat va néixer l'any 2004 amb una missió clara: ser el màxim òrgan de participació de Barcelona. Aquest «Consell dels consells» és un espai de trobada de representants de diversos àmbits de la ciutadania: partits polítics, associacions, institucions i també la ciutadania a títol individual.

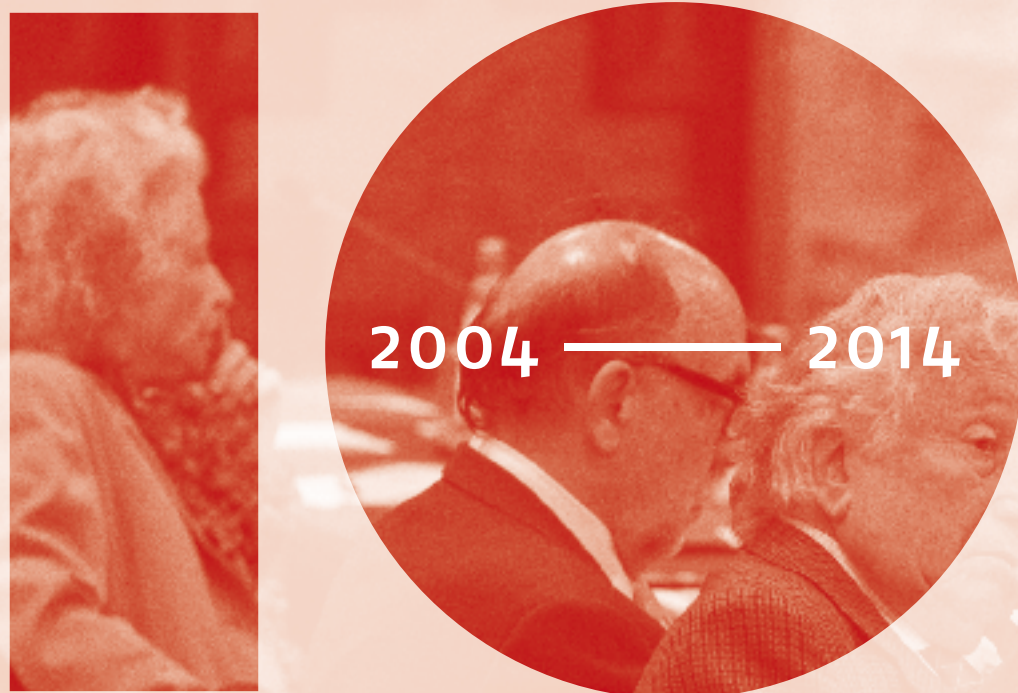
Des de l'inici, el Consell de Ciutat ha tingut la funció d'impulsar processos de debat sobre les problemàtiques que afecten la nostra ciutat, sempre des d'una presa de posició consensuada i amb una gran implicació efectiva de les associacions, les persones a títol individual i les institucions.

Al llarg d'aquests deu anys, el Consell de Ciutat ha debatut grans temes que han afectat la nostra ciutat. En cada cas, el seu posicionament ha estat escoltat i valorat pel govern i per les forces polítiques que integren el Consistori.

El Consell de Ciutat esdevé, doncs, el gran espai de representació cívica de la ciutat. Tal com diu el seu lema, és l'òrgan que se situa «entre la Ciutadania i el Govern».

En aquest llibre volem recollir una part de la història de la nostra ciutat, concretament tot allò que fa referència al Consell de Cent com a precedent del Consell de Ciutat, i també els diferents torns de paraula que des de l'any 2011 i de manera mensual el Consell de Ciutat publica a l'e-butlletí. Són el millor exemple de la riquesa i de la força del Consell. Representen la diversitat d'opinions unides per una mateixa convicció: contribuir a la millora de la nostra ciutat des de la participació activa, crítica i responsable.

Som un equip plural: entorn de cent ciutadans i ciutadanes, amb rols diferents, ens trobem a cada plenari del Consell perquè ens importa Barcelona i la seva ciutadania.



Moltes veus, moltes opinions per a una sola ciutat i una ciutadania amb horitzons compartits.

El Plenari del Consell de Ciutat el formem:

— **Els grups polítics municipals del Consistori**

En són membres nats i cada grup designa el seu representant.

— **Consells municipals sectorials de ciutat**

Vint-i-un consells temàtics trien els seus representants.

— **Consells ciutadans de districte**

Hi estan representats els deu districtes de la ciutat.

— **Institucions rellevants de la ciutat**

El Plenari Municipal, a proposta de l'alcalde, nomena vint institucions.

— **Fitxer General d'Entitats Ciutadanes**

Del conjunt d'entitats inscrites al Registre Municipal, les mateixes associacions en trien quinze representants.

— **Persones d'especial rellevància ciutadana**

El Plenari Municipal, a proposta de l'alcalde, nomena quinze persones.

— **Ciutadans i ciutadanes del Registre Ciudadà.**

De manera aleatòria, se n'escullen quinze persones.



El Consell de Cent el 1714: govern de la ciutat i representació política

JOAQUIM ALBAREDA

Catedràtic d'Història Moderna
a la Universitat Pompeu Fabra. (Barcelona)

La consolidació del govern de la ciutat

No descobrirem res a ningú si afirmem que el Consell de Cent constituí una peça bàsica de l'entramat institucional català des de l'edat mitjana fins al 1714, d'acord amb el protagonisme creixent de Barcelona en el territori català, especialment en el segle moderns.

Ben aviat, els habitants de Barcelona, sota la jurisdicció comtal van rebre el reconeixement com a Universitat, la qual era representada pels caps de casa, els prohoms. Al ritme del desenvolupament econòmic i social la ciutat no va parar de rebre privilegis que consolidaven la seva estructura política i ampliaven les seves atribucions més enllà de la gestió de la fiscalitat reial. Sense ànim d'exhaustivitat recordarem que el 1265 Jaume I aprovà que el veguer i el batlle reials quedessin supeditats als consellers de Barcelona, i els quatre consellers mateixos passaven a ser elegits pels prohoms i no pas pel rei, alhora que es constituí el Consell de Cent, format per 100 prohoms que assumí progressivament funcions de representació de la ciutat, legislatives municipals, judicials i executives. El 1284, a més de la jurisdicció criminal (el juí de prohoms del 1249), la ciutat incrementava les seves atribucions en l'àmbit econòmic (a finals del segle XIV es creà la Taula de Canvi, on també diposità els seus fons la Diputació), en el de proveïments, i en el de la concessió de la ciutadania.

A l'escalf de l'activitat mercantil es consolidà un patriciat urbà, els ciutadans honrats, els quals van esdevenir els principals protagonistes en les institucions municipals. Però també és cert que des del regnat de Jaume I fins als anys centrals del segle XV el govern quedà en mans d'una oligarquia, d'unes poques famílies, que no dubtaven a recórrer a mitjans il·lícits per defensar solament els seus interessos oblidant el bé comú, menystenint els mercaders, artistes i menestrals. La lluita entre les faccions de la Busca, com a exponent de la petita i mitjana burgesia, que reclamava representació política i reformes favorables als interessos populars, i la Biga, representant dels interessos de l'oligarquia patrícia, era fruit d'aquesta contraposició. L'aliança entre el rei i els estaments populars, de la mà del lloctinent Galceran de Requesens, va permetre la profunda reforma del municipi mitjançant el privilegi del 1450, d'Alfons IV el Magnànim, el qual fixà el criteri d'igualtat entre les tres mans (major, mitjana i menor). A la pràctica suposà un nou repartiment dels 5 càrrecs executius de conseller (2 per als ciutadans honrats, 1 per als mercaders, 1 per als artistes i 1 per als menestrals) i un Consell de Cent prou obert format per 128 prohoms, 32 per estament. A més, va fer possible l'entrada dels estaments inferiors a les Corts, un fet insòlit fins aleshores.

El contraatac bigaire no es féu esperar i va esdevenir un dels antecedents immediats de la guerra civil catalana (1462-1472). El 1479, al final d'aquell procés de tensions i de col·lapse del Consell de Cent, el «redreç» de Ferran II

enfortí de nou el poder dels ciutadans i dels privilegiats, alhora que consistí en una clara intervenció reial en el control municipal de les insaculacions. Així, el 1493 el Consell de Cent passava de 128 a 144 membres per la incorporació de 16 ciutadans honorats més. Els tres primers consellers es reservaven als ciutadans honorats, cavallers i doctors en dret i medicina; el quart, als mercaders; i el cinquè el compartien alternativament els artistes i els menestrals. D'altra banda, la introducció de la insaculació, el 1498, havia d'atenuar els conflictes a l'hora d'elegir representants. Es posaven els noms dels candidats en una bossa (inclosos en unes nòmimes que el rei podia depurar abans de l'elecció a sort) i un nen extreia el nombre de noms per als càrrecs que s'havien de renovar.

Si és evident que el poder municipal havia quedat en mans dels ciutadans honorats i dels gaudints (doctors en dret i medicina), en perjudici dels artistes i menestrals, és a dir, els sectors populars dels gremis, aquest procés d'enfortiment de l'oligarquia encara guanyà força amb la incorporació dels nobles al Consell de Cent, el 1621. En quedaven fora la noblesa titulada (ducs, marquesos i comtes i vescomtes) així com els grans d'Espanya i els eclesiàstics, perquè no contribuïen. Un procés d'aristocratització que culminà el 1708 amb el privilegi de Carles III l'arxiduc que permetia que la noblesa titulada accedís a les bosses municipals desplaçant els ciutadans honorats del càrrec de conseller en cap. Tanmateix, cal afegir que a la pràctica, fins al 1714, cap noble ocupà aquell càrrec de tant relleu.

Ara bé, en contrapartida, i sense que l'oligarquia cedís parcel·les de poder, el 1641, en plena guerra dels Segadors, sota el domini del rei de França Lluís XIII, la pressió popular aconseguí l'anhelada representació del conseller sisè per als menestrals. Els seus arguments eren inapel·lables: «són los que aporten lo major pes i càrrega de les coses de la ciutat, com és la guarda i defensa de ella [...] i al contrari, de les honres i profits de la casa de la ciutat los ne toca casi ninguna». És clar que la rèplica aristocràtica no es féu esperar: «Tant se valdria metre-hi bocs com hòmens de vil condició».¹ Concessió que Felip IV, en reprendre el domini de Catalunya, respectà, la qual va tenir continuïtat fins al 1714.

Però un cop acabada la guerra dels Segadors, si bé la monarquia respectà les institucions catalanes, posà en solfa una intensa activitat de control de les persones que podien accedir-hi, molt especialment al Consell

1 J. M. TORRAS I RIBÉ: *Els municipis catalans de l'Antic Règim, 1453-1808*, Barcelona, Curial, 1983, pàgs. 71 i 64. He seguit aquest esplèndid llibre per a l'apartat introductori, així com el magnífic volum dirigit per M. RISQUES: *Història de l'Ajuntament de Barcelona. Dels orígens al 1808*, Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 2007, especialment l'apartat «Segles xv-xvi», d'Eduard Juncosa, pàgs. 105-163. També, la síntesi de J. DANÍ: *El Consell de Cent de la Ciutat de Barcelona (1249-1714)*, Barcelona, Rafael Dalmau, 2002.

de Cent. L'objectiu era que el nou personal elegit fos més dòcil. Aquest va ser el seu abast el 1653: per al conseller en cap, de 45 ciutadans insaculats, 22 foren considerats «malos», és a dir no aptes; per als consellers segon i tercer, ocupats per nobles, de 39, 10 foren considerats no aptes; per al conseller quart, dels mercaders, de 25, 14 no foren aptes; per al conseller cinquè, dels artistes, de 47, 16 no foren aptes; per al conseller sisè, de 111 insaculats, 46 no foren aptes. Pel que fa al Consell de Cent, de 637 insaculats, 367 no foren considerats aptes, especialment en el cas dels menestrals, on de 400 insaculats, 270 no van ser aptes.² Fins i tot Carles III va recórrer a aquesta «regalia», ja que el 1705, en prendre el poder, féu una autèntica purga que només afectà els menestrals (dels 15 que no s'havien de renovar en va substituir 10). És obvi que el control insaculatori va ser especialment intens en moments de crisi o de guerra i que va afectar, sobretot, els càrrecs d'extracció més popular. Naturalment, la seva abolició va ser una reivindicació constant fins arribar a les Corts del 1701 i del 1705.

Sigui com sigui, en arribar al segle xvii, el Consell de Cent era una institució estable, que disposava d'àmplies atribucions per assegurar els proveïments, per vetllar per la pau i l'ordre, per percebre la fiscalitat, per vetllar per la conservació de la ciutat, per la salut dels barcelonins i administrar justícia, funcions garantides mitjançant una complexa estructura organitzativa.

¿Era un model republicà, a l'estil del que havia florit a les ciutats-estat italianes? Així ho va percebre Giovanni Botero, el 1596, en afirmar que Barcelona «apar més república franca que ciutat vassalla» que gaudia de «certa mena de llibertat» cada cop més estranya a Europa.³

James Amelang, ho precisa: «l'increment de la representació gremial barcelonina tingué pocs equivalents a la resta de la península i les ciutats catalanes continuaren mantenint un esperit col·lectiu que recordava més les urbs de l'Imperi que les comunes italianes de l'edat moderna, les quals ja havien experimentat un clar retrocés en la representació política popular. Així doncs, mentre els artesans havien estat expulsats dels consells urbans de la majoria de les ciutats d'Europa, a Catalunya disposaven d'un ampli espai de participació pública».⁴ Anar a contracorrent en el continent europeu, on es consolidaven les monarquies absolutes amb uns prínceps que maldaven per construir l'Estat al servei dels interessos dinàstics, a base d'incrementar la

2 E. PUIG: «Intervenció reial i resistència institucional: el control polític de la Diputació General de Catalunya i el Consell de Cent de Barcelona (1654-1705)», tesi doctoral, Universitat Pompeu Fabra, 2011, pàgs. 133-134.

3 J. S. AMELANG: «*Gent de la Ribera*» i altres assaigs sobre la Barcelona moderna, Vic, Eumo Editorial, 2008, pàg. 124.

4 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàgs. 116-117.

fiscalitat i els efectius militars i, per contra, eliminar els contrapoders, li va costar car a la Catalunya de principis del segle XVIII.

Canvi econòmic i transformacions socials

Tanmateix, aquest desenvolupament institucional no s'entendria sense tenir en compte els processos de transformació econòmica i social que van tenir lloc a Catalunya, que van quallar en el segle XVII, els quals van assolir la màxima expressió a Barcelona: la consolidació d'una economia integrada, amb un mercat interior desenvolupat, que tenia en la façana marítima (Barcelona, Mataró i el Camp de Tarragona) el seu principal actiu. A la vegada, va prendre cos el model de comerç exterior que va perdurar fins a mitjan segle XIX: exportació de productes agraris contra importacions industrials, en especial tèxtils, però també pesca salada, sucre i tabac. En un cas i en l'altre, els comerciants de Barcelona van tenir-hi un paper de primer ordre, fins al punt que la ciutat va esdevenir el centre director de l'economia del país, com ha explicat Albert García Espuche.⁵

D'entrada, el comerç amb Anglaterra i Holanda va ser especialment rellevant, tant per la importància que assolí l'aiguardent en els intercanvis, com pel grau d'especialització de l'economia que va comportar. D'una banda, va donar lloc a una agricultura especialitzada de la vinya, sobretot en el litoral, del Baix Penedès al Maresme. Altres zones mantenien una activitat cerealícola remarcable, i, cada cop més, l'activitat manufacturera cobrava importància, especialment la tèxtil: en unes comarques dedicades a la nova draperia (bo i imitant teixits anglesos i holandesos) i en d'altres a produir teixits de qualitat més baixa. Així es consolidà l'especialització territorial de la mà del capital mercantil barceloní que va controlar el desenvolupament d'una manufactura rural, en la qual participaven els paraires i negociants locals, que feia minvar l'autarquia de cada una de les zones en benefici d'un necessari intercanvi i relació entre ciutats.

Fruit del volum creixent d'intercanvis fou el sorgiment d'un nodrit grup d'homes de negocis i de nombroses companyies mercantils, fenomen acompanyat de l'expansió urbana i d'una capacitat de consum en augment que estimulava una oferta variadíssima i insospitada de productes que ha estat perfectament il·lustrada en els volums de la col·lecció de llibres del Born, «Barcelona 1700», i que troba la seva millor expressió en l'univers de les adrogueries.

⁵ A. GARCÍA ESPUCHE: *La ciutat del Born. Economia i vida quotidiana a Barcelona (segles XIV a XVIII)*, Barcelona, Museu d'Història de Barcelona, 2009.



Òbviament aquestes transformacions econòmiques van donar lloc a canvis socials significatius que ja havien assolit una visibilitat clara a l'entorn del 1700. D'una banda, es constata l'ascens econòmic de famílies vinculades a la botiga, al comerç i als negocis. De l'altra, la seva ascensió social i projecció política. James S. Amelang ha explicat molt bé aquests mecanismes i ha pogut observar en la classe dirigent barcelonina unes característiques ben singulars. Al centre hi havia un patriciat, enmig dels mercaders i de la noblesa tradicional, molt més semblant al que trobaríem a la Itàlia del nord que no pas en altres llocs d'Espanya. Els seus membres eren els ciutadans honorats, amb un estatut jurídic especial, que disposaven de recursos econòmics importants i d'un control remarcable sobre els òrgans de govern. El 1510 els ciutadans honorats havien quedat assimilats als cavallers, cosa que aplanava el camí de la fusió entre la nova i la vella oligarquia, si bé els ciutadans no formaven part del braç militar present a les Corts. No van trigar, però, a formar un nou i dinàmic braç militar, el 1610, més burgès que no pas noble, cridat a tenir un protagonisme de primer ordre entre el 1697 i el 1714. El nombre de ciutadans honorats augmentà de forma molt notable: entre el 1530 i el 1700 se'n van crear 190 de matrícula (nomenats pel mateix col·lectiu) entre mercaders, notaris o mestres de gremis superiors, mentre que 500 més havien rebut el títol del rei, entre el 1580 i el 1700.⁶

L'increment significatiu del nombre d'individus d'aquest grup especial, li permet a Amelang remarcar un tret distintiu de l'elit de Barcelona: es tractava d'una oligarquia «oberta». És a dir, que hi havia uns canals ben definits d'ascensió social, a diferència del que succeïa a la major part de ciutats d'Europa, i d'Espanya, on predominaven nobleses hereditàries tancades. Una fusió que es va veure afavorida pel trasllat a Barcelona de la noblesa tradicional catalana durant els segles XVI i XVII. El resultat fou una classe dirigent cohesionada, amb un fort sentit d'identitat, lligada no solament per vincles familiars sinó també per una educació, una cultura i una sociabilitat compartides. Per d'altre, la comunitat negociant constituïa el grup més alt de les capes mitjanes, el qual es caracteritzava per una extraordinària mobilitat. En aquest punt convé remarcar el paper dels juristes, per la important demanda de serveis jurídics tant en l'àmbit públic i institucional com en el privat, els quals també engruïen la classe dirigent passant de «gaudints» a «ciutadans honorats». Per altra part, els mercaders, especialistes en el comerç a llarga distància, accedien regularment a la ciutadania honorada i a altres rangs nobles.⁷

6 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàgs. 26-27.

7 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàgs. 25-30.

Aquests foren, doncs, els principals protagonistes del govern de la ciutat. Un govern, val a dir-ho, caracteritzat per la mobilitat constant, lluny de ser ocupat per una casta hereditària com succeïa amb els regidors de les ciutats castellanes de l'època moderna. Eduard Martí ha demostrat que en el Consell plenari de la Ciutat, el qual determinava l'actuació política del Consell de Cent, entre el 1698 i el 1714 hi van participar 275 persones diferents (128 ciutadans honorats, 86 militars i 61 mercaders). Només 35 d'ells, és a dir el 13%, van formar part del Consell de Cent la meitat del temps del període. Per tant, Martí ha posat en dubte que tingués un caràcter endogàmic.⁸ D'altra banda, no hem d'oblidar la participació política de l'«home comú» als municipis catalans, mitjançant la presència d'artesans en el govern de la ciutat, especialment remarcable a Barcelona, a diferència de València, on si bé eren presents en el Consell, els sis càrrecs de jurats van ser monopolitzats per cavallers i per ciutadans honorats fins al 1707.⁹ Fixem-nos, en primer lloc, qui ocupà els càrrecs d'artistes i de menestrals en el Consell de Cent entre el 1700 i el 1714. Composaven el Consell 144 membres, dels quals cada grup (ciutadans, mercaders, artistes i menestrals) en tenia 32, a excepció dels militars, que en tenien 16. Eren escollits per dos anys, però cada any se'n renovava la meitat. Doncs bé, en el Consell de Cent sempre hi va haver, entre els artistes (oficis més qualificats): 7 notaris, 3 barbers, 1 candeler de cera i els cinc restants se'ls repartien els adroguers i els apotecaris. En canvi, la representació dels menestrals era més variada. Hi solia haver: un argenter, un sastre, un paraire, un sabater, un fuster, un blanquer i un assaonador. A vegades hi havia relleu entre el mestre de cases i l'hortolà, i entre el blanquer i el tintorer. Però també hi trobem els oficis de ferrer, esparter, boter, mariner, flequer, teixidor de lli o de llana, barreter, mercer, manyà, cotoner, celler, corder, daguer, rajoler, botiguer, matalasser i flequer, entre d'altres de menys coneguts.¹⁰

Pel que fa als consellers, recordem que el primer estava reservat als ciutadans honorats, el segon i tercer als cavallers i el quart als mercaders.

8 E. MARTÍ: «La classe dirigent i la Conferència dels Tres Comuns: una relectura del poder del Consell de Cent en el tombant dels segles XVII i XVIII», comunicació presentada en el XII Congrés d'Història de Barcelona: «Historiografia barcelonina. Del mite a la comprensió», 30 de novembre i 1 de desembre de 2011, Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona, Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona. Agraïxo a l'autor que me hagi proporcionat el text.

9 A. TONIOLO: «El govern urbà i la producció gremial», a E. SERRA, X. TORRES (dirs.): *Crisi institucional i canvi social. Segles XVI i XVII, Història, Política, Societat i Cultura dels Països Catalans*, vol. 4, Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 1997, pàgs. 110-111.

10 Eduard Martí m'ha proporcionat, generosament, aquesta informació extreta de l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona.

En relació amb el cinquè i sisè del període del 1702 al 1714 tenim els següents resultats (amb alguna llacuna perquè la font només indica el nom, no l'ofici): el 1702 foren elegits un notari i un barreter d'agulla, respectivament; el 1703, un barber i un fuster; el 1704, un apotecari i un sastre; el 1705, un notari i un hortolà; el 1706, un apotecari i un paraire; el 1707, un notari i un gerrer; el 1708, un notari i un fuster; el 1709, un notari i un assaonador; el 1711, un barber i un argenter; el 1712, un notari i un esparter; el 1713, un notari i un guanter.¹¹ El retrat del sabater Josep Torner, vestit de conseller sisè (càrrec que ocupà el 1671 i el 1676), conservat al Museu d'Història de Barcelona, reflecteix perfectament l'orgull d'un «home comú» d'haver accedit a un càrrec tan prestigiós i de gaudir d'uns drets polítics inassolibles per a la classe mitjana a la majoria de les ciutats europees.¹² Uns drets, convé recordar-ho, que no posseïen els treballadors de fora del món gremial, ni els fadrins dels gremis, ni les dones, ni les minories ètniques o religioses.

La vitalitat del constitucionalisme

Però el quadre que hem traçat seria incomplet si no inseríssim adequadament el marc de representació i de llibertats del sistema municipal català en l'estructura juridicopolítica vigent a la Catalunya dels Àustries –un Principat sense príncep en paraules d'Elliott¹³–, la clau de volta de la qual eren les Constitucions. Malgrat que el sistema s'havia erosionat per la manca de reunions de Corts concloses des del 1599, i per l'avenç del poder reial acabada la guerra dels Segadors, la represa del constitucionalisme era una realitat incontestable el 1700 i es reflectí en les Corts de 1701–1702 i 1705–1706. Tant en el cas del govern de Catalunya com en el de la ciutat, l'absència reial,¹⁴ un autèntic inconvenient en sentit polític, significà un avantatge a l'hora de definir una política en termes propis, més «republicana».

Un bon reflex d'aquesta manera d'entendre la cosa pública el proporciona la tradició literària autobiogràfica a Catalunya. Amelang, en parlar del dietarista Jeroni Pujades, advocat i cronista oficial del Principat, escriu:

11 Dades extretes del *Manual de Novells Ardits, Dietari del Antich Consell Barceloní*, Barcelona, Instituto Municipal de Historia, 1971–1975, vol. XXIV, pàgs. 53, 123 i 200; vol. XXV, pàgs. 83 i 161; vol. XXVI, pàgs. 55, 122 i 178; vol. XXVII, pàgs. 55 i 124; vol. XXVIII, pàgs. 44 i 109.

12 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàg. 34.

13 J. H. ELLIOTT: Conferència inaugural: «Catalunya dins una Europa de monarquies compostes», a *Pedralbes*, 13–1, Barcelona, 1993, pàg. 13.

14 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàgs. 124–125.

«memòria, història, deure, drets, ciutadania. Aquestes són algunes de les claus que ajuden a explicar l'univers mental de Jeroni Pujades», el text del qual respon més a un acte de ciutadania que no pas a una finalitat literària. «El predomini d'aquesta mena de documents a la Catalunya moderna marca també una de les diferències clau entre el centre d'Espanya i la perifèria mediterrània. En aquesta darrera àrea, les nocions de govern participatiu i d'un discurs i memòria col·lectiva de caràcter cívic estaven profundament arrelades en les tradicions locals. D'aquí procedeix un constitucionalisme d'àmplia base que formava part fonamental en el món mental que Pujades compartia amb altres barcelonins».

El mateix historiador sintetitza, així, els trets específics de l'estructura sociopolítica de la Barcelona del segle XVII: «La presència dels consellers gremials, la renovació constant de les altes esferes de l'elit governant, l'existència contínua dels ciutadans honrats com a estrat baix únic dins la noblesa cívica, la supervivència d'instruments de govern local que exercien un poder considerable alhora en l'àmbit urbà i en l'estatal, tots aquests factors es reforçaren d'una manera constant i mútua durant les dues centúries transcorregudes des de les reformes del 1510 fins a la conquesta de Barcelona pels Borbó el 1714».¹⁵

Per això, escau parlar de «republicanisme monàrquic», per definir aquest sistema organitzat entorn de les Constitucions que regulaven la *res pública*,¹⁶ fins al punt que, tal com afirmava el jurista Francesc Solanes, «no es el Príncipe el que debe estar por encima de las leyes, sino las leyes por encima del Príncipe».¹⁷ Per la mateixa raó, als ulls d'una autoritat borbònica, el 1719, els catalans no tenien «más voluntad al Rey que por sus propios intereses pues el amor le consideran *in abstracto*». Era un amor al rei, en tot cas, poc ajustat als cànons de fidelitat castellans.¹⁸

Un franciscà portuguès que va estar a Catalunya acompanyant les tropes del marquès Das Minas entre el 1706 i el 1713, Fra Domingos da Conceição, malgrat les seves reiterades diatribes als catalans perquè considerava que només actuaven d'acord amb les seves conveniències, els interessos materials i l'ambició, expressa aquest comentari sobre el seu sistema juridicopolític: «Sus

15 J. S. AMELANG: *op. cit.* pàgs. 213–214 i 126.

16 A. DE BENEDICTIS: «Guerra, tirannide e resistenza negli scritti politici catalani», a *L'aposta catalana a la guerra de Successió, 1705–1707*, Barcelona, Museu d'Història de Catalunya, 2007, pàgs. 65–71 (la referència a la pàg. 68).

17 J. M. IÑURRITIGUI: *Gobernar la ocasión. Preludio político de la Nueva Planta de 1707*, Madrid, Centro de Estudios Políticos y Constitucionales, 2008, pàg. 100.

18 A. MUÑOZ, J. CATÀ: «El naixement de les Esquadres de Catalunya dins el conflicte bèl·lic de 1719», *Actes del IV Congrés Internacional d'Història Local de Catalunya*, Barcelona, L'Avenç, 1999, pàgs. 220–231 (la cita a la pàg. 231).



leyes son admirables, el gobierno político no lo hay mejor en reino alguno y en muchos reinos y repúblicas se ha aprovechado la hegemonía de su gobierno. La justicia en sus pueblos la hacen por sí, es distributiva y no parcial. Todos llevan el trabajo por igual parte y conforme a sus recursos, y en esto tienen más rectitud que en cualquier otra cosa. Los tributos son ellos mismos los que los aplican sin dependencia del príncipe». L'autor completa l'elogi del sistema amb la valoració de les institucions de la ciutat de Barcelona en assenyalar que la guardaven 5.000 homes de la Coronela: «esto procede del buen gobierno, que como la ciudad es señora de todos sus tributos que se pagan y derechos, no quieren que en las puertas estén sino los paisanos para que no les puedan hurtar los derechos y así andan tan diestros en las armas y el ejercicio de ellas que no les ganan los [soldados] pagados». Per reblar el clau conclou que la principal de les grandeses de la ciutat «es el gobierno político de ella, que es señora de todos los tributos que se pagan en ella y los puede poner y retirar sin dependencia de príncipe. Manda acuñar moneda y cuando él [el rei] la quiera acuñar ha de ser con autoridad de la ciudad y con los mismos cuños que ella acuña, conforme los privilegios concedidos por todos los reyes no sólo a esta ciudad sino a todo el Principado que en gobierno político es todo uno». Atesa l'escassa o nul·la simpatia que el frare portuguès demostrà envers els catalans, podem assegurar que l'elogi no és cap compliment.¹⁹

Ara bé, si volem mesurar adequadament el pes real del Consell de Cent en la política catalana ens hem de referir a la Conferència dels Comuns, de la qual fou la punta de llança. La Conferència era un organisme assessor que aplegava representants de la Diputació, del Consell de Cent i del nou braç militar (el dels cavallers i ciutadans honrats). De fet, va marcar la política catalana entre el 1697 i el 1714, ja que els seus dictàmens emesos en les 517 reunions que va celebrar van ser pràcticament sempre assumits per les tres institucions, com ha explicat Eduard Martí.²⁰ La seva defensa tancada del constitucionalisme —una tasca que corresponia genuïnament a la Diputació— indica que el Consell de Cent i el braç militar van assumir aquesta responsabilitat arrossegant la moderada Diputació cap a posicions combatives. El filipista Josep d'Alòs va explicar molt bé el protagonisme del braç militar i la seva interacció amb les altres institucions dient que de pocs anys ençà s'havia convertit en «celador de todas cuantas dependencias ocurren en Cataluña» fins al punt que «no ocurre negocio grave

19 *Diario Bellico, de Fra Domingos de Conceição*, J. ALBAREDA, V. LEÓN (eds.), en curs d'edició per Publicacions de la Universitat d'Alacant. Fs. 154, 65r, 66r, respectivament.

20 E. MARTÍ: *La Conferència dels Tres Comuns (1697-1714). Una institució decisiva en la política catalana*, Fundació Ernest Lluch, Pagès Editors, Vilassar de Mar, 2008.

en Cataluña así en comunes como en los individuos, en que no se atravesase el brazo militar singularmente en materias de estado o que conduzcan a la conservación de la real autoridad y de sus regalías o real patrimonio, motivando el interesarse en las dependencias por decir que recaen sobre rompimiento de las leyes, fueros, inmunidades y libertades de Cataluña, de las cuales constituye el brazo militar celador para su exactísima observancia; a cuyo ejemplo por ser de personas ilustres y nobles sigue la Ciudad en su Consejo de Ciento, que lo más se compone de plebe, y los diputados que han de hacer lo mismo si no quieren ser mal vistos entre los del pueblo».²¹

El Consell de Cent segons un filipista

L'opinió del filipista Josep d'Alòs i de Ferrer, marquès de Gironella, el 1706, en plena guerra de Successió i domini austriacista, situa en la mesura justa la realitat de les institucions catalanes i la seva potencialitat política abans que fossin abolides per Felip V bo i apel·lant al «justo derecho de conquista». En un memorial sobre los «negocios de Cataluña» comença dient que els catalans «Son por su naturaleza y genio no solo amantes de mantener las libertades heredadas sino ambiciosos de ampliarlas en nuevas circunstancias». Per aquest motiu li aconsella al rei que no perdi «ocasión muy oportuna de poner todos sus dominios bajo una misma ley, de exaltar la autoridad de la verdadera nobleza cercenando la demasiada de la plebe y de reglar estas circunstancias muy importantes al real Servicio» «considerando a Cataluña no en el cuerpo repúblico que forman sus universidades, sino en sus individuos».

Afegia que, a més de les Constitucions, Barcelona gaudia dels seus privilegis i lleis «que son el timón de su gobierno y son aquellas resoluciones o deliberaciones que hacen sus respectivos Consejos y Juntas». Prosseguia que «el Consejo de la Ciudad de Barcelona aunque tiene la nominación de Consejo de Ciento su número es de ciento y cuarenta sin los muchos oficiales que asisten y la mayor parte de este número se compone de menestrales y artistas y gente común [...] Y porque regularmente los mal intencionados por el rey son los principales del Consejo [...] y con noticia instruyen a la plebe y encubren su malicia con la ignorancia de ella y hacen ver que no han podido hacer más para que el rey quedase obedecido, idea en que logran su fin [...] Y para la junta del Consejo, que en un año se convocan muchos, y a cada uno se toca la campana mayor que es la de las horas cuyo eco conmueve todo el pueblo, y unos van inquiriendo a qué se reduce, otros qué novedad puede ser y si llegaban a

21 J. M. GAY: *El corregidor a Catalunya*, Madrid, Marcial Pons, 1997, pàgs. 755-756.

comprender sea del servicio del rey con el temor de una resolución favorable empiezan luego a murmurar por los bien intencionados con dar a entender que por sus fines particulares venderán su patria». Per acabar-ho d'adobar, «todas las demás ciudades y villas reales se gobiernan con poca diferencia al ejemplo de la Ciudad de Barcelona [...] (pero las que son de los barones y señores particulares le tienen arreglado a la disposición de aquellos como no sea contraria a las Constituciones y fueros de Cataluña) de calidad que es común en Cataluña gobernarse todas las ciudades, villas y lugares en virtud de sus privilegios casi con total independencia de la autoridad real».²² Lògicament, elogiava el control insaculatori: «La insaculación de consellers del Consejo de Ciento y demás oficios son propuestos en las vacantes por los consellers actuales cada año, haciendo su terna que acompaña el virrey con consulta y de los propuestos elije S.M. el que es servido, o nombra a otro aunque no venga propuesto por ser libre en el rey la facultad de insecular o desinsecular como se ha dicho antes de los diputados».²³

Finalment, Josep d'Alòs i de Ferrer aporta una dada molt significativa per valorar el pes polític del Consell de Cent: segons ell, la Diputació ingressava 110.000 lliures catalanes a l'any –i recordava que ningú era exempt de pagar, ni els eclesiàstics–, mentre que els ingressos del Consell de Cent eren de 200.000 lliures «a más del útil que le queda del banco y tabla pública de depósitos». En canvi, les rendes reials percebudes a Catalunya «se reducen a muy poca cosa», a banda que el rei no podia imposar impostos si no era amb l'aprovació de les Corts.²⁴ Ras i curt: la institució més popular, més «republicana», era la més rica, cosa que la feia doblement temible.

L'organització política de la resistència (1713–1714)

El pes polític del Consell de Cent es va fer especialment visible durant els 13 mesos de resistència, a partir del juliol del 1713, un cop Catalunya va ser abandonada pels aliats, quan Barcelona (a part de Cardona i Mallorca) va esdevenir l'últim reducte austriacista contra els exèrcits borbònics. Durant el setge governà la ciutat i el que quedava de Catalunya una estructura política complexa, on van tenir un paper remarcable les comissions assessores (una

22 JOSEP D'ALÒS I DE FERRER: *Memorial sobre los negocios de Cataluña*, Bibliothèque Nationale de France (Richelieu), Ms. Espagnol 53, núm. 2214, f. 1–55v.

23 *Noticias del gobierno del Principado de Cataluña*, Archivo Histórico Nacional, Estado, 2864, núm. 30.

24 J. M. GAY, *op. cit.* pàgs. 752, 754 i 756.

vint-i-quatrena pel Consell de Cent i una trenta-sisena per la Diputació, a més d'una Junta Secreta i de la Conferència dels Comuns). No hi ha dubte que el paper de la capital fou creixent. Als 5.500 homes de la Coronela, la milícia urbana a l'estil de les ciutats republicanes defensades pels ciutadans, els tocà assumir un protagonisme de primer ordre defensant heroicament la ciutat fins a l'últim instant contra l'exèrcit de terra més poderós d'Europa. I aquest fet va animar les expectatives de participació política dels seus protagonistes, reclamant més pes polític, com succeí el 1641 quan el poble va aconseguir el conseller sisè. No oblidem que ens trobem en el «moment republicà», en el qual Carles III i Elisabet Cristina de Brunsvic havien marxat a Viena, en un ambient de radicalització política i també social, en la mesura que moltes persones benestants havien pres l'opció possibilista de fer cap a Mataró en mans dels borbònics.

Els Annals consulars en donen testimoni: «En est temps per alguns recels de que alguns de la Junta era de 36 que havien estat exclosos del maneig dels negocis feien moltes instàncies amb los menestrals de la Coronela perquè estos entrassen a demanar assistir com a Cambres d'Inglatera a la resolució dels negocis, se feren algunes captures i entre altres se prengué a Dn. Ramon Rodolat i a T. Clos, gorreter». I una altra font sosté que aquestes accions pretenien que la «plebe» entrés en les Juntes i que s'encaminaven a formar «una cambra baixa».²⁵

Aturem-nos en aquest fet tan significatiu. Segons el testimoni directe del cavaller Francesc de Castellví, Rodolat, «hombre de genio ardiente, muy celoso del bien público», proposava que 6 capitans de la Coronela, o 6 tinents i 6 alferes, havien d'intervenir en «todas las deliberaciones políticas, económicas y militares [...] Animaba sus instancias con las razones que siendo el pueblo quien sostenía el peso de la defensa era justo tuviese parte en las disposiciones». Així començà els contactes, infructuosos, amb els capitans, que li van replicar que no es podia «quitar la autoridad y poder a los diputados, que representaban el Principado, incluyendo el pueblo de la ciudad de Barcelona, en cuyo consejo de las 100 personas que le componía la mayor parte eran plebeyos; y por último que no se podía dudar de la integridad de los sujetos que componían las juntas de los tres estados de la provincia, eclesiásticos, nobles y plebe». A continuació sondejà, en reunions secretes, els tinents i alferes de la Coronela, fins que quatre tinents el van denunciar a la Junta secreta, que va fer detenir Rodolat i Ambròs Torrell i de Freixa». Castellví explica que malgrat que «era su celo conocido y su proceder,

25 Biblioteca de Catalunya, Ms. 173, *Annals consulars de la ciutat de Barcelona*, tom II, f. 128v.; S. SANPERE I MIQUEL: *Fin de la nación catalana*, Barcelona, Tipografia L'Avenç, 1905, pàg. 325.



sin mancha [...] fue detenido en las cárceles porque no inspirase otra perjudicial idea al pueblo».²⁶

A banda d'aquell incident, el paper de la Diputació era molt difícil, en la mesura que ja no controlava el territori –en mans de les tropes borbòniques, molt superiors en nombre als resistents catalans– i no disposava ni de recursos ni d'homes per seguir lluitant. El cert és que el 25 de febrer de 1714, després d'algunes reunions, «resolgué la ciutat adossar-se lo gasto de la guerra i mando de las tropas».²⁷ Per tant, no és que la ciutat fes un cop d'estat –a conseqüència de la conspiració de Rodolat, que hauria triomfat de manera indirecta–, i assumís les funcions de la Diputació, un «golpe de estado concejil», com el qualificà l'historiador Salvador Sanpere i Miquel fixant aquella data com la de la liquidació de la Diputació en lloc de l'11 de setembre.²⁸ Al contrari: al costat de la nova vint-i-quatre van seguir funcionant la Conferència dels Comuns i les altres juntes en les quals la Diputació era present, amb un total d'un centenar de persones decidint sobre els afers relacionats amb la guerra, segons indica Eduard Martí.²⁹ Encara que, per raons òbvies, sobresortia la ciutat, tal com observà un militar borbònic francès que lluitava en el setge de la ciutat el 1714, el qual va escriure: «l'administració de tots els afers de Barcelona és en mans de 24 persones de totes les arts i oficis, a les quals se n'hi ha afegit un nombre més gran fins arribar a 50 o 60 homes que són amos absoluts del govern».³⁰

A la fi, tanmateix, succeí el que semblava inevitable, un cop consumat l'abandó dels aliats. Així relaten els Annals consulars la fi d'aquell sistema: «lo dia 13 [de setembre de 1714] se féu entrega i se rendí esta ciutat entrant les tropes expugnants en ella, acabant lamentablement la gloriosa defensa que los barcelonesos feren de sa pàtria, entregant-se per més no poder ja per la falta de viures, municions i socorros del emperador i al Principat; perdent est lamentable dia amb sa pròpia sang, tots los privilegis en tantes centúries gosats i amb tanta sang conseguits».

26 F. DE CASTELLVÍ: *Narraciones históricas*, vol. IV, JOSEP M. MUNDET i J. M. ALSINA (eds.), Madrid, Fundación Elías de Tejada y Erasmo Pèrcopo, 2002, pàgs. 30-31.

27 Annals Consulars, f. 128.

28 S. SANPERE I MIQUEL, *op. cit.* pàgs. 325-333.

29 E. MARTÍ: «L'organització política de la resistència de Barcelona», Congrés internacional Els tractats d'Utrecht. Clarors i foscors de la pau. La resistència dels catalans, Museu d'Història de Catalunya, Barcelona, 9-12 d'abril de 2014. Text inèdit que l'autor m'ha proporcionat.

30 Archives Diplomatiques. Ministère des Affaires étrangères, París, Correspondance Politique Espagne, 230, Houdetot, 22 de juliol de 1714, f. 167.

Per concloure: a la guerra de Successió els catalans van fer una aposta política i econòmica que tenia per objectiu la conservació i l'enfortiment d'un marc jurídic i institucional que responia sobretot als interessos d'uns grups socials ascendents, però també a l'home comú gràcies als mecanismes de representació i participació que aquella societat havia desenvolupat en les Corts, la Diputació, el Consell de Cent i als municipis en general. Per aquesta raó, perquè els resistents defensaven unes llibertats que els concernien, les quals emparaven beneficis socials enfront del poder absolut del rei, podem entendre el sentit de la defensa heroica de Barcelona. L'il·lustrat Antoni de Capmany a les Corts de Cadis, el 1811, posà en relleu aquesta qüestió així com la significació de la pèrdua: «En esta fórmula popular continuó este cuerpo municipal hasta el año 1714, en que las armas de Felipe V, más poderosas que las de las leyes, hicieron callar las instituciones libres en Cataluña, y Barcelona recibió un nuevo ayuntamiento bajo la planta aristocrática de las demás ciudades de la corona de Castilla».³¹

El triomf borbònic, que implantà un model absolutista i militaritzat, constituí un rotund retrocés polític amb un ajuntament format per regidors no elegits, sinó nomenats i, a partir de 1739, per regidors que van comprar el càrrec. El resultat salta a la vista: es produí un divorci greu entre societat i govern municipal, que va tenir com a conseqüència el mal govern i la corrupció generalitzada –sota l'aixopluc dels corregidors, que eren militars, i del capità general–. En resposta, entre el 1740 i el 1770, hi va haver una onada de protestes mitjançant denúncies, memorials o revoltes articulades pels gremis, l'últim reducte de participació política, en les quals sempre va estar present el record o la reivindicació del millor sistema anterior abolit el 1714.

31 J. FONTANA: «Antoni de Capmany i les Corts Catalanes», a A. DE CAPMANY: Práctica y estilo de celebrar Cortes, Barcelona, Editorial Base, 2007, pàg. 61.

Torns

de paraula



MARTA COTS i ALEJANDRO GOÑI

Vicepresidenta Primera fins al 2011 i actual Vicepresident Segon

Benvinguts a aquest nou espai de comunicació que neix amb l'objectiu de difondre l'activitat del Consell de Ciutat entre les ciutadanes i ciutadans.

La gent de Barcelona està compromesa amb la seva ciutat i aquesta participació democràtica enriqueix les decisions polítiques i, a més, contribueix a establir una dinàmica positiva entre poders públics i ciutadania.

El Consell de Ciutat, constituït l'any 2004, assessora l'Ajuntament, controla l'acció de l'equip de govern i contribueix a la governabilitat de la ciutat. És, per tant, el màxim òrgan consultiu i participatiu de la Corporació. Ara bé, gràcies a l'heterogeneïtat del seus membres, que provenen d'àmbits molt diferents de la ciutat, el Consell recull igualment el sentiment i l'opinió de tot el teixit associatiu barceloní i actua, per tant, com a corretja de transmissió.

Al llarg d'aquests anys, des del Consell hem assessorat l'Ajuntament en les decisions més importants per a l'avenç de la ciutat. Al darrer any, per exemple, ens hem pronunciat sobre afers de cabdal importància, com ara la reforma de la Diagonal, el Pla Estratègic de Turisme, la Carta de Ciutadania i els pressupostos de la ciutat.

Així, en el nostre nom i en el de totes les persones que formen part d'aquest Consell, saludem amb entusiasme aquesta nova acció i us animem a participar, mitjançant l'associacionisme, en el disseny de la Barcelona del futur.



El Consell de Ciutat recull també el sentiment i l'opinió de tot el teixit associatiu barceloní, i actua com a corretja de transmissió

La veu que per si sola seria anònima, pot ser escoltada i és atesa per qui té la capacitat de decisió

**ANTONI NAVARRO**

Consell Assessor de la Gent Gran fins al 2012

La marca que distingeix el Consell de Ciutat i determina quina és la seva missió no és una altra que ser el principal òrgan participatiu situat «Entre la Ciutadania i el Govern». Les persones tenim interessos comuns que individualment no tindrien ressò, però que constituïts en òrgans consultius del municipi o en entitats i associacions privades, ens permeten participar en els debats previs als programes d'actuació de l'Ajuntament, emetre la nostra opinió i, a la vegada, defensar els interessos dels col·lectius que representem, que en el meu cas són els de les persones grans a través del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona.

En tant que representants seus, tenim l'oportunitat d'informar-los dels treballs que es duen a terme al si del Consell de Ciutat i de fer-los saber que quan arriben al plenari, contenen propostes, suggeriments i rectificacions proposades pels seus membres.

Aquest escrit –espero poder-ne tenir d'altres– és un primer contacte que es fa possible gràcies al butlletí informatiu que el Consell ha considerat oportú publicar amb caràcter periòdic, per tal que a través de les entitats i associacions arribi al màxim nombre possible de ciutadans i ciutadanes. Cal que tothom sàpiga que la veu que per si sola seria anònima, pot ser escoltada i, el que és millor, que és atesa per qui té la capacitat de decisió.

El Consell Assessor de la Gent Gran i jo mateix, que el represento, esperem arribar a totes les entitats i associacions membres del Consell de Ciutat per tal que, entre tots, aconseguim que sigui l'òrgan consultiu de participació més proper a la ciutadania i més influent davant el Consell Municipal de Govern de la nostra ciutat.

ELISENDA RIUS

Persona d'Especial Rellevància Ciutadana

Els darrers mesos del Consell de Ciutat han estat molt productius: hem treballat en diverses comissions per tractar temes com els usos del temps, el seguiment del Pla d'Actuació Municipal (PAM) o el balanç de la feina feta aquests dos anys, després del full de ruta que vam marcar amb el document de rol fa dos anys. Aquests tres temes que he esmentat es presentaran el proper mes d'abril en el darrer plenari d'aquest mandat municipal.

Com a membre del Consell de Ciutat em sento satisfeta de la feina que hem anat fent, de la implicació de les persones que hi han participat, de les aportacions i les idees que han sorgit, de la maduresa del mateix òrgan i dels dictàmens que hem anat elaborant.

A partir del mes de juny entrem en una nova etapa, i no només per al nou equip de govern que sorgeixi de les eleccions municipals, sinó també per al mateix Consell de Ciutat. Hem après molt durant aquests anys; podríem dir que hem pres consciència del que som i sobretot del que volem ser, com volem treballar i com volem ser tractats. En aquest camí necessitem també que els membres del Consell de Ciutat siguin més actius en els treballs de les comissions, treballar més en xarxa, intercanviar informació entre els òrgans de ciutat i els òrgans de districte i de barri, etcètera; en definitiva, treballar per la ciutat amb més força, amb propostes del que volem fer i de cap on volem orientar els nostres esforços. Aquesta és la raó de ser del Consell de Ciutat, un centenar de persones i d'organitzacions que aporten visions diferents i complementàries, que sumen i que fan que la ciutat progressi, generi més benestar i millores en les condicions de vida de la ciutadania.

**Cal treballar
més en
xarxa,
amb més
força,
i amb
propostes
clares de
què volem
i cap on
volem anar**



**Un dels
pilars del
bon govern
és la
col·laboració
responsable
entre els
polítics i la
ciutadania,
a través del
diàleg i amb
uns objectius
comuns**

JORDI PUIG

Xarxa Comunitària de Sant Antoni

Un dels pilars de la Xarxa Comunitària de Sant Antoni -Xarx@ntoni- és el convenciment que l'exercici de la ciutadania passa necessàriament per la coresponsabilitat. Què volem dir, amb això? Senzillament, que a l'hora de gestionar el bé comú, un dels pilars del bon govern és la col·laboració responsable entre els representants polítics i els ciutadans: tenim uns governs als quals hem d'exigir determinades actuacions, però sense perdre mai de vista que no tot ho ha de fer l'Administració.

Estem molt acostumats a viure com si fóssim usuaris de la democràcia: paguem impostos, i esperem rebre'n beneficis a canvi. Una ciutat que es vol moderna, plural i democràtica, tanmateix, ha de saber que aquest camí no porta enlloc. Cal que la ciutadania prenguem també les regnes, i des de l'associacionisme, des de l'emprenedoria social, des del veïnatge actiu, comencem a mirar què podem fer per construir una societat més justa, amb les nostres pròpies forces i recursos.

Finalment, cal que aquesta tasca es construeixi en diàleg amb la tasca que du a terme l'Administració pública. Cal buscar sinèrgies, projectes comuns, suports, acompanyament. Cal que sigui una relació simètrica, ja que tant uns com els altres hem de fer la nostra feina amb llibertat: tots treballeu amb els mateixos objectius, si bé des de responsabilitats diferents, i amb diversitat ideològica.

I és des d'aquest posicionament que participem com a membres del Consell de Ciutat, intentant aportar tot allò que podem, i recollint també, com a aprenentatge, les aportacions de les entitats, la ciutadania, les institucions, els partits i els representants polítics amb qui compartim comissions i plenaris. Perquè aquesta ciutat l'hem de fer entre tots i totes. D'això, no n'hi ha cap dubte.

ROSER VALLHONESTA

Consell Ciutadà del Districte d'Horta-Guinardó

Com a membre del Consell de Ciutat, i com tants i tants altres ciutadans i ciutadanes, vaig tenir molts dubtes quan el 2004 es va crear aquest Consell, màxim òrgan consultiu i de participació ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona.

Fins a quin punt les propostes aprovades en el Consell de Ciutat incidirien en les polítiques municipals? Com es duria a terme l'organització per poder treballar d'una manera transversal? Quins temes serien prioritaris?

El Consell de Ciutat podria ser la base d'una política de proximitat en la qual crec profundament, o simplement un òrgan que no ens portés a gairebé res i que, en canvi, ens ocupés moltes hores.

Ara, al cap de força anys i després de diversos debats i avaluacions, i gràcies a l'esperit crític dels membres del Consell, he arribat a la conclusió que, tot i que encara no som allà on desitjo –que hi hagi més propostes consultives, que qualsevol ciutadà se senti coresponsable en els projectes de futur, que les aportacions siguin valorades i, sobretot, que no s'aprofitin els problemes sorgits d'una consulta desafortunada per manca d'experiència per fer polítiques en contra–, hem avançat molt. S'han tractat temes de gran rellevància, s'ha treballat des de la seriositat, hem pogut assessorar-nos amb experts i conèixer temes a fons, i hem pogut comprovar la bona gestió dels tècnics i secretaris dels consells. També s'han obtingut respostes de les institucions a certes propostes.

Crec que les associacions, les institucions i els ciutadans i ciutadanes ens trobem davant d'un repte molt important: cal que ens puguem relacionar deixant de banda les diferències generacionals i ideològiques; cal que partim de les necessitats de tots, i que participem conjuntament en els òrgans que tenim a l'abast per tal de fer possible que el Consell de Ciutat i els consells de barri siguin decisoris en lloc de consultius. Hem de ser presents, tant en les comissions de treball com en les comissions de seguiment, per tal de tenir més força; així, la ciutat progressarà en benestar i la farem més amable.

La participació ha de créixer, i hem de fer tots els possibles perquè se'ns atorgui el reconeixement que ens mereixem.

Les necessitats i els interessos de la ciutadania s'han de tenir en compte per fer una ciutat de tots, on tothom hi sigui representat

El Consell de Ciutat és com una petita democràcia assembleària prèvia a determinades decisions importants del Consistori Municipal

CARLOS ALEDO

Registre Ciutadà

El meu ingrés en el Consell de Ciutat va suposar un acte de voluntarietat activa, ja que, com tants altres barcelonins, vaig ser un antecessor dels actuals indignats que avui veiem en les nostres places públiques. Des d'una perspectiva d'integritat pròpia, que defineixo com mantenir la coherència entre el que un sent, diu i fa, això és el que em va dur a buscar una forma d'apropar i poder exposar les meves idees al Consistori Municipal, a través de la nova institució creada l'any 2004: el Consell de Ciutat.

Dit això, i des del meu punt de vista de racionalisme cívic, difereixo àmpliament de les actuacions i els plantejaments d'aquests nous moviments ciutadans. Això no vol dir que no comparteixi moltes de les seves idees, però els prop de dos anys d'exercici en el Consell de Ciutat i en la seva Comissió Permanent m'han permès constatar que hi ha altres vies per manifestar les nostres idees, inquietuds i queixes a la classe política, i que és possible proposar canvis des del diàleg i el bon enteniment.

El sistema ens ha dotat d'una institució a cavall entre la ciutadania i el govern municipal, com és el Consell de Ciutat, en el qual un ampli espectre del moviment associatiu ciutadà pot ser consultat com a màxim òrgan. És com una petita democràcia assembleària prèvia a determinades decisions importants del Consistori Municipal. És aquí on el Consell de Ciutat ha d'exercir la seva coresponsabilitat, des d'un diàleg constructiu, i amb fermesa i responsabilitat en les seves decisions.

El futur sempre serà incert, però l'hem d'afrontar des d'un punt de vista positiu i en total crítica i col·laboració amb les Administracions de què ens hem dotat per gestionar la nostra societat. Aprofitem-les per canviar el que tinguin d'ineficient i de caduc, i per fer front al futur amb treball i il·lusió.

ENRIC CANET

Casal dels Infants per l'Acció Social als Barris


El Consell de Ciutat es troba en un moment important. D'una banda, percepció que la seva acció té poc ressò ciutadà. No es coneix tot el que es fa al seu interior i els dictàmens que es presenten. Fins i tot, els debats en què es pot aprofundir més són els que es realitzen en les comissions, perquè el plenari no permet el diàleg entre les persones i entitats.

De l'altra, cal exigir tant a l'equip de govern de l'Ajuntament com a la resta de partits polítics que tinguin molt en compte el que ha de ser un òrgan consultiu: consultar-lo, escoltar-lo i explicar per què, en el cas que correspongui, les opinions són molt diferents de les de les persones representants de la ciutat. I fer l'esforç de proximitat.

A més, com a òrgan prioritari de consulta ciutadana, el Consell de Ciutat haurà de trobar fórmules per copsar l'opinió de molts col·lectius ciutadans que es troben allunyats dels consells ciutadans o de les associacions.

I, a la vegada, ha de proposar un diàleg als nous moviments ciutadans que estan al marge dels mecanismes de participació oficial però que tenen ganes de fer sentir la seva veu i ho fan d'altres maneres.

Per part de les persones i entitats presents al Consell de Ciutat es vol engegar una nova manera de fer. També els partits polítics creuen que cal fer-ho. El gran dubte és saber si les dues maneres de concebre aquesta nova manera de fer seran properes o serà difícil arribar a un acord. Això serà possible si es considera que, tot i no ser un òrgan decisor, la seva opinió val molt la pena com a representant d'una bona part dels ciutadans. És una manera d'exercir la democràcia. Ens hi posarem d'acord?



És una manera d'exercir la democràcia i un esforç de proximitat per part dels representants i de l'equip de govern

Barcelona és una obra col·lectiva, la fem entre tots i totes els que hi vivim


CARLES DUARTE

Persona d'Especial Rellevància Ciutadana

Una obra col·lectiva

Una ciutat és una obra col·lectiva. La fem tots els qui hi vivim, aportant-hi cadascú el seu somni, el seu projecte personal i incorporant-hi la dimensió comuna on tots ens hem de considerar implicats. Viure a Barcelona és gaudir-ne, treballar-hi, estimar-la, sentir-la com a pròpia. Al batec tenaç, joiós i creatiu de Barcelona ressonen els batecs dels qui hi hem nascut o n'han fet casa seva.

La força vital que fa admirable Barcelona té a veure amb el talent, amb l'esperit emprenedor, amb l'anhel de descoberta de molts dels seus ciutadans, però també sorgeix de la seva consciència cívica, del seu teixit associatiu, del seu esperit solidari.

Des de l'Ajuntament es governa la ciutat amb la voluntat d'escoltar-ne totes les veus, de sumar-hi les inquietuds i les iniciatives de tots els barcelonins que entenguin en plenitud la seva condició de ciutadans, no pas com un exercici passiu, sinó responsablement i engrescadorament participatiu.

El Consell de Ciutat reflecteix l'actitud de col·laboració dels qui en formem part i l'interès d'escoltar de l'alcalde i del conjunt dels regidors. Ens inspira la vocació de contribuir modestament des de la nostra experiència individual o la del sector que representem a posar damunt la taula perspectives, reflexions, propostes que creiem que enriqueixen el punt de vista de l'Ajuntament, més enllà de les dinàmiques contradictòries dels partits polítics, a l'hora de prendre decisions.

El Consell de Ciutat és un espai de diàleg i de debat obert, un territori fecund per fer confluïr visions complementàries del que és avui i del que desitgem que sigui Barcelona.

Des del Consell de Ciutat aspirem a actuar i a ser percebuts pels òrgans municipals i per tots els barcelonins com una eina valuosa, dinàmica, eficaç i permeable a totes les sensibilitats al servei d'una participació més real i més profunda dels ciutadans en l'acció municipal, en una expressió institucional que manifesta i reforça la nostra manera d'entendre el compromís democràtic dels barcelonins amb la seva ciutat.

ÀNGELS GUITERAS

Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya

És el meu torn de paraula i el vull aprofitar. Tinc l'oportunitat de participar en el plenari del Consell de Ciutat. La ciutat som tots i totes; tots i totes en formem part, i tots i totes, d'una manera o d'una altra, ens hi hem de comprometre.

Som membres voluntaris del Consell de Ciutat; voluntaris i no retribuïts. Nosaltres no cobrem pel nombre de reunions a les quals assistim. Tampoc se'ns demanen resultats. Nosaltres senzillament volem ser-hi, volem sentir que en formem part, volem participar, volem influir, volem conèixer i aprendre, volem que se'ns reconegui. Tenim un compromís amb la tasca de fer ciutat.

No podem delegar la participació. Al Consell de Ciutat es viu la força del conjunt d'entitats i de persones que d'una manera o d'una altra representen la riquesa de la ciutat. En aquests moments de grans dificultats hem de fer una crida a la participació, al compromís a la responsabilitat individual i col·lectiva. Hem d'aprofitar tots els espais on puguem fer alguna cosa per millorar el nostre entorn.

L'Administració ha d'assumir la seva responsabilitat en l'àmbit públic, però no podem oblidar que l'àmbit públic es l'àmbit de tots i totes, i també nosaltres hem d'assumir les nostres responsabilitats, els nostres deures. Tot és possible, tot es pot canviar. Allò que podem fer cadascú de nosaltres no es pot delegar.

La nostra és una ciutat amb un fort teixit associatiu, una forta societat civil, i un tercer sector social plural, divers i eficient, que ha de millorar la seva capacitat de col·laborar amb l'Administració: plenaris, comissions, dictàmens. Aprofitem totes les oportunitats per participar, per millorar la nostra ciutat, sobretot pensant en la Barcelona social.

Tenim un compromís amb la tasca de fer una ciutat amb un fort teixit associatiu, una forta societat civil i un tercer sector social plural i eficient



El Consell de Ciutat és un espai de trobada de flâneurs i de líders, de gent observadora i compromesa amb Barcelona

**FABIÀ MOHEDANO**

Vicepresident Primer del Consell de Ciutat fins al 2007
Moviment Laic i Progressista fins al 2012

Any rere any, els estudis demostren que la ciutadania barcelonina estima la seva ciutat, i que ho fa, principalment, perquè a Barcelona hi ha de tot, perquè hi ha tot tipus de gent i perquè hi passen moltes coses. Perquè és una ciutat on la gent pot escapar-se i retrobar-se. Perquè es pot ser un ciutadà anònim, una mena de *flâneur* espectador, o un líder de barri motor i protagonista dels canvis. El Consell de Ciutat és un espai de trobada de *flâneurs* i de líders, de gent observadora i compromesa amb Barcelona.

Barcelona ha experimentat unes transformacions bestials des de la recuperació de la democràcia, i la idea de l'Administració com una finestreta amb el funcionari dient «vuelva usted mañana» ja no existeix. L'Ajuntament, com a canalitzador de demandes de la ciutadania, i el seu Consell de Ciutat, com a màxim espai d'aquesta expressió, és un lloc dinàmic, flexible i obert on es permet manifestar la passió per Barcelona.

He tingut la sort de ser-hi en dues etapes: la primera (2006-2007) com a vicepresident, i la segona (2009-2012) com a representant del Moviment Laic i Progressista. Ara és el torn de donar pas al relleu, a un nou dirigent de l'entitat: en Marc Cases.

El govern municipal ha d'ampliar i mantenir la confiança en la societat civil organitzada. Quant al talent, és interessant que Barcelona sigui un bressol de professionals amb una alta qualitat moral, amb una ètica civil. També és interessant per mantenir un equilibri social i econòmic. La millor manera de demostrar la confiança en el teixit social barceloní és amb una estratègia generosa, còmplice. El Consell de Ciutat permet dipositar responsabilitats en líders socials, alhora que cedeix part del poder municipal.

MARÍA PILAR DÍAZ

Consell Rector de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat fins al 2012

Estimats companys i companyes,

Des del torn de paraula d'aquest espai virtual que tenim com a membres del Consell de Ciutat, us vull informar que el passat dia 19 d'abril vaig prendre possessió del càrrec de regidora de l'Ajuntament de Barcelona, passant a formar part, des d'aleshores, del Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya d'aquest Consistori.

Tanmateix us vull expressar el meu agraïment més sincer per totes les experiències compartides, tant al plenari com a la comissió permanent, des del ja llunyà abril del 2007.

Al llarg d'aquests anys hem impulsat, endegat i debatut conjuntament moltes iniciatives en defensa dels drets de les persones amb discapacitat i/o malaltia mental, i estic convençuda que en el futur ho continuarem fent des dels nostres àmbits de responsabilitat respectius.

Ara a mi em toca fer un pas endavant des d'aquesta nova responsabilitat com a regidora electa, amb la confiança que podrem continuar col·laborant per aquesta noble causa.

Reitero les meves paraules d'agraïment, tot esperant un pròxim retrobament que em permeti d'expressar-vos personalment aquest emotiu sentiment.

Afectuosament.

Hem impulsat, endegat i debatut conjuntament moltes iniciatives en defensa dels drets de les persones amb discapacitat

Bona part de les persones que som al Consell de Ciutat tenim la responsabilitat de representar aquesta pluralitat de moviments i els seus objectius, sectorials o territorials

VICTÒRIA MIQUEL

Consell d'Associacions de Barcelona fins al 2013

L'associacionisme de base, aquell que neix fruit del treball col·lectiu de diferents persones, activistes i voluntàries, solidàries totes elles, amb l'objectiu de canviar situacions de desigualtat social, cultural, econòmica, educativa, etcètera, va de la mà de la història de Barcelona i de tantes transformacions que ha viscut. La participació ciutadana, a través d'associacions o d'altres formes cada vegada més presents i legítimes a la nostra societat, és, i ha de ser, un valor que acompanyi el futur, a vegades incert, de la nostra ciutat.

Perquè al darrere hi ha petites coses que aconsegueixen grans transformacions: aquella brillantor als ulls de tanta gent, que enlluerna la gent més jove, i que no afluixa malgrat els anys, que agafa força participant a l'associació, col·laborant en l'organització d'actes, sortint al carrer per demanar els mateixos drets per a tothom, mullant-se davant situacions injustes, treballant, desinteressadament, per aconseguir les mateixes oportunitats reals per a tothom. Petits-grans somnis impossibles d'assolir sense aquesta feina col·lectiva que ens caracteritza com a ciutat i com a país.

Bona part de les persones que som al Consell de Ciutat tenim la gran responsabilitat de representar aquesta pluralitat de moviments i els seus objectius, sectorials o territorials. Com a màxim òrgan consultiu i de participació que és, també hem de garantir que la feina que s'hi fa, els temes que s'hi treballen, siguin d'utilitat per a la ciutat i serveixin per continuar-la transformant, eliminant tantes incerteses com sigui possible, convertint-les en noves actuacions, i treballant conjuntament, com sempre hem fet.

JOAN BORDETAS

Consell Ciutadà del Districte de l'Eixample

És evident que estem passant uns temps difícils, en gairebé tots els aspectes, que ens afecten de manera directa i indirecta: a la majoria se'ns demana que ens esforcem més, que pensem en el bé comú més que en l'individual, etcètera.

Barcelona sempre ha tingut un moviment associatiu que ha estat present en tots els canvis importants de la ciutat, i ara, en aquesta situació tan delicada, també compta amb la complicitat de la ciutadania.

Tots estem presents, juntament amb els regidors del Consistori, en el Consell de Ciutat. Per tant, disposem d'un espai que aplega els diferents actors de la nostra ciutat.

La situació de manca de feina i les reduccions pressupostàries fan que la solidaritat adquireixi el màxim protagonisme. Ara bé, si no hi ha transparència, si el pes de la justícia no cau sobre els que han malversat els diners públics, els diners dels impositors, o sobre els que han tingut com a únic objectiu la seva millora personal per davant de la col·lectiva, no servirà de gaire.

En aquest camí en què hem de fer pinya per ajudar la gent més desafavorida i defensar el dret de tothom a tenir una feina, un sostre, una atenció i una educació, el Consell de Ciutat pot ser una institució clau que ens permeti escoltar les diferents situacions, les diferents realitats, i, per tant, trobar unes sortides lògiques, de sentit comú, que visualitzin l'esperit de la ciutat.

Sempre he pensat que el Consell de Ciutat pot ser un bon referent per a Barcelona; una mena d'àrbitre; una mostra de la voluntat de les tres branques que l'integren per buscar el millor per a tothom. Atesa la situació actual, crec que això és el més necessari.

No entraré en detalls sobre com s'ha de dur a terme: ja fa temps que el mateix Consell de Ciutat està mirant de trobar diferents camins per millorar el seu funcionament, i estic convençut que el seu treball i els seus acords poden ser un punt d'esperança.



El Consell de Ciutat pot ser una institució clau que ens permeti escoltar les diferents realitats i que visualitzi l'esperit de la ciutat

Barcelona és plena de singularitats, una ciutat de contrastos. Tots els elements cohabitent respectuosament i conformen un indret on viure-hi esdevé un privilegi

**MANEL MORA**

Federació ECOM Barcelona fins al 2012

Barcelona és plena de singularitats. Entre les singularitats que presenta la nostra ciutat, cal destacar el Consell de Ciutat. Aquest organisme és hereu de l'antic Consell de Cent, institució de govern establerta al segle XIII i que va perdurar fins al XVIII.

D'altra banda, Barcelona és una de les ciutats més accessibles del vell continent, tant pel que fa a la seva fesomia urbanística, com al transport.

¿Això vol dir, doncs, que tot és perfecte a Barcelona? Rotundament, no! Barcelona encara requereix millorar molt. I una cosa semblant passa amb el Consell de Ciutat.

En aquest punt, cal esmentar les inquietuds i les iniciatives d'aquest òrgan participatiu. Una institució formada per gent anònima que solidàriament roba temps al temps per contribuir de manera silenciosa, enriquidora, responsable i eficaç amb un únic objectiu: millorar Barcelona, millorar la seva ciutat.

Continua sent un debat obert la manca de celeritat a l'hora de respondre als temes plantejats pel Consell de Ciutat. Creiem que la política municipal s'enriquiria i que algunes decisions es podrien desencallar si hom tingués present la perspectiva del Plenari del Consell de Ciutat. No podem oblidar la seva independència de criteri, molt valuosa, ja que no està mediatitzada per cap visió partidista.

Ara bé, atesa la situació politicosocial que estem vivint, amb la repercussió d'ajustos pressupostaris que afecten directament la ciutadania, també trobem a faltar un posicionament institucional del Consell de Ciutat com a màxim òrgan participatiu.

El Consell de Ciutat hauria d'haver reflectit el sentiment, el patiment, la situació en què es troben milers de veïns i veïnes com a conseqüència de la crisi. Aquest fet tancaria el cercle d'aquesta nostra Barcelona, ciutat singular.

MIQUEL ÀNGEL FRAILE

Persona d'Espècial Rellevància Ciutadana

La incidència del «top manta» a la nostra societat


Des del Consell de Ciutat, com a màxim òrgan consultiu i de participació ciutadana, on es debaten els principals afers de la ciutat, una de les qüestions que crec que també s'ha de conèixer, atès que cada cop està adquirint més importància, és la incidència del «top manta» als nostres carrers. En els últims anys hem vist com aquest fenomen s'establia a les nostres ciutats i, malgrat el que pugui semblar, no contribueix a alleugerir les situacions personals dels manters. Darrere el gest d'agafar una pel·lícula en DVD, una bossa o unes ulleres de sol falsificades, s'amaguen un conjunt d'activitats que comporten l'explotació de persones i la venda de productes fraudulents sense cap mena de garantia, ni comercial ni per a la salut dels consumidors, i s'afavoreixen les màfies i tot el que representa la delinqüència organitzada.

El «top manta» no és un fenomen senzill de tractar, però és feina de tots trobar-hi solucions, perquè, a més, és un frau laboral i fiscal de tots els que hi estan implicats: des dels subministradors fins als venedors il·legals. Ens trobem davant una activitat que genera competència deslleial i que obstaculitza la creació de llocs de treball i la supervivència de moltes empreses, en benefici de l'economia submergida i de les organitzacions il·legals que exploten aquest col·lectiu. Perjudica, per tant, les finances públiques i, en conseqüència, la societat i totes les persones que hi intervenen. Les respostes i les solucions passen per treballar plegats i conscienciar els compradors potencials sobre què significa realment comprar al «top manta», una xacra amb relació a la qual cal prendre mesures efectives.

I, pel que fa als manters i a les seves condicions, cal donar-hi resposta des d'altres àmbits de cobertura humanitària, però en cap cas s'ha de caure de manera hipòcrita en la creença que la solució a la seva situació és la venda il·legal. El bonisme ha de ser superat per la conscienciació i cal donar-hi respostes contundents a curt i a mitjà termini des dels poders públics, i no deixar mai que sigui la societat civil qui assumeixi un rol que no li pertoca.



**Les
respostes
i les
solucions
passen
per treballar
plegats**



**El Consell
de Ciutat
ha de vetllar
perquè les
normes d'ús
de l'espai
públic siguin
rigoroses
i, ahora,
generoses**

EULÀLIA PERARNAU

Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta

La regulació de l'ús de l'espai públic, n'és una limitació?

Les ciutats mediterrànies, i Barcelona seria una de llurs capitals, tenen en l'ús de l'espai públic una de les seves característiques principals, especialment en les cada cop més llargues estacions de bonança. I en l'espai públic es desenvolupen moltes activitats per part de tots els actors socials: l'Ajuntament, les associacions i, en menor mesura, les empreses. Lleis, reglaments i ordenances s'han anat dedicant a regular l'ús de l'espai públic des del seu àmbit competencial. Això, que en principi és bo, ha acabat representant un seriós problema de limitació de l'ús de l'espai públic per a la pota més fràgil de la societat: les associacions, que no poden fer front a les exigències dels guions legislatius.

Complir amb el Decret 112/2010 del Reglament d'espectacles públics i activitats recreatives pot voler dir: vigilants de seguretat, controladors d'accés, pòlisses d'assegurança de responsabilitat civil, pla de neteja, documentació tècnica diversa, cabines sanitàries de WC i, en conseqüència, la impossibilitat econòmica de poder organitzar cap activitat en l'espai públic.

Tot requereix sentit comú i ha de correspondre al Consell de Ciutat vetllar perquè les normes d'ús de l'espai públic siguin rigoroses i, ahora, generoses, especialment per a les associacions. Si la manifestació social de la diada del 2012 hagués hagut de complir els requisits del Decret, hauríem parlat d'1.500.000 assistents i de 10.000 sanitaris portàtils sota el cel barceloní: un per cada 150 assistents. Oi que ho hem de millorar tot plegat?

ROSA ROMEU

Persona d'Espècial Rellevància Ciutadana


Ja fa un temps que sóc membre del Consell de Ciutat i, sens dubte, el fet de participar en aquest òrgan ha representat un bon aprenentatge del que pot ser un debat públic, obert, plural i respectuós, en especial perquè molts dels seus membres han aportat a les diverses reunions –bé en plenari o en comissions creades *ad hoc* per tractar temes específics– reflexions i deliberacions sobre les diferents situacions que es donen a Barcelona i que viuen els seus ciutadans i ciutadanes.

Les aportacions d'aquest òrgan contribueixen a fer que el govern municipal les incorpori a les planificacions i programacions per millorar la governabilitat de la ciutat. També enriqueixen el debat que es genera al voltant de diferents temes i que, en alguns casos, s'han incorporat a l'agenda política de Barcelona.


La participació que es produeix al si del Consell de Ciutat evidencia preocupacions, experiències i expectatives de la ciutadania. Algunes són escoltades pel govern municipal; d'altres potser es queden pel camí, però, no obstant això, permeten iniciar diàlegs, aportar punts de vista i fer un debat més ric i útil per a totes les parts.

El dubte que es genera en tot aquest procés participatiu és saber si el govern municipal «escolta» prou les aportacions que es fan. La qualitat del sistema democràtic actual del govern de la ciutat no es pot posar en dubte, però en algunes de les propostes formulades des del Consell de Ciutat es detecta que tot ja està fet, «dat i beneït» –com diu la dita catalana– des del govern municipal, i el Consell de Ciutat és l'òrgan que valida allò que es vol.

Per tal de continuar avançant, cal garantir el seguiment i el control dels resultats dels «treballs del Consell de Ciutat», dels informes i els dictàmens que s'elaboren, i cal veure la incorporació de les propostes formulades per aquest òrgan. El retorn de la feina feta és l'assignatura que hem de treballar i que farà que la nostra feina sigui més visible, tant per part del Consell de Ciutat mateix, com per part de la ciutadania en general.



Cal garantir el seguiment i el control dels resultats de la feina del Consell de Ciutat. El seu retorn farà que la feina sigui més visible per a la ciutadania en general



Continuarem contribuint a la defensa i promoció dels interessos de la ciutadania. Tenim l'obligació i la responsabilitat que així sigui

JUAN JOSÉ CASADO

Unió General de Treballadors de Catalunya

El concepte de participació inclou de manera implícita l'acció de formar part d'alguna cosa. Amb aquesta voluntat, la Unió General de Treballadors de Catalunya (UGT) és present en el Consell de Ciutat des de la seva constitució, i així continuarà contribuint a la defensa i promoció dels interessos de la ciutadania: amb la preservació i el desenvolupament de l'estat del benestar, la qualitat de vida i de treball, i amb el diàleg i la concertació com a instruments imprescindibles per al nostre objectiu principal: la cohesió social.

N'és un bon exemple la nostra col·laboració en el procés de confecció de la Carta de Ciutadania, o en l'impuls de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per la dació en pagament i la paralització dels desnonaments.

En moments com aquests –especialment amb una crisi sense precedents que castiga de manera implacable i desigual, amb conseqüències tan dramàtiques per als sectors més desafavorits i vulnerables, i que apareixen, de forma escandalosa, com les «víctimes fonamentals» d'una crisi que no han creat– és imprescindible redoblar esforços, mitjans i recursos.

Barcelona ha mantingut al llarg de la història un clar compromís amb la llibertat, la justícia i la convivència, i sens dubte, els qui participem en aquest Consell de Ciutat tenim l'obligació i la responsabilitat de garantir que així sigui.

RAFEL MANZANERA

Persona d'Espacial Rellevància Ciutadana


El valor del diàleg enfront dels problemes

Les societats estan formades per persones: úniques, irrepetibles, complexes i plenes de vida. Les idees són l'expressió de les persones i tenen un sentit per a tots nosaltres, que gaudim amb el diàleg i la participació.


Per això, em sento feliç de poder compartir aquest espai de debat i de propostes amb els excel·lents companys i companyes del Consell de Ciutat. També estic orgullós de formar part de la vocació democràtica i oberta d'una ciutat, així com del conjunt d'opcions polítiques, amb diferents sensibilitats socials, dins un ampli ventall de perfils, que ens permeten millorar la realitat.

Hi ha conceptes en què tothom està d'acord i dels quals difícilment se'n dissenteix. Qui manifestarà que no és important el diàleg, en especial quan els problemes que ens envolten són tan importants? Crec que la nostra responsabilitat, com a membres del Consell de Ciutat, consisteix a escoltar la gent del carrer, els seus problemes —que també són els nostres— i aportar-hi la nostra reflexió, que sovint coincidirà amb la seva. És més, jo suggeriria que cal estar alertes a les seves propostes, perquè ens ajudaran a constituir l'opinió del govern de la ciutat, alhora que revisem la utilitat de les propostes del Consell de Ciutat, sempre amb un afany de col·laboració constructiva. Deixeu-me dir també que em sento orgullós de formar part d'aquesta junta, que es mostra receptiva a les peticions i les sol·licituds que ens arriben, tant des de dins com des de fora del Consell.

Per això vull ressaltar la importància de reivindicar el diàleg en la forma d'expressió concreta de què gaudim: el Consell de Ciutat. Sense cofoisme, però amb orgull i amb el desig d'encoratjar-vos a emprar les seves possibilitats al màxim. Precisament, és en els moments difícils, com els que estem vivint actualment, quan el diàleg esdevé fonamental per assolir la visió comunitària dels problemes, l'esforç col·lectiu i l'aprofundiment de la democràcia.



Crec que la nostra responsabilitat consisteix a escoltar la gent del carrer, els seus problemes —que també són els nostres—, i aportar-hi la nostra reflexió, que sovint coincidirà amb la seva



Reconèixer a la ciutadania el dret democràtic a intervenir en els assumptes públics significa posar al seu abast una eina que contribueix a enfortir i a consolidar el teixit social de la ciutat

CARME FISSE

Registre Ciutadà

Quan em vaig incorporar al Consell de Ciutat, vaig fer-ho com a Ciutadana del Registre; és a dir, en el procés de selecció aleatòria vaig tenir la sort que un dels noms extrets fos el meu. I ho dic així, perquè en aquell moment em va semblar un privilegi que el meu municipi m'oferís la possibilitat de formar part d'un consell que, tot i no ser decisor, és un òrgan consultiu que permet participar en estudis i votar dictàmens que ajuden a comprendre i a millorar el desenvolupament de la nostra ciutat.

L'experiència ha resultat tal com m'esperava: positiva i enriquidora, tant pel que fa a un millor coneixement de la ciutat, del seu funcionament i dels seus òrgans de govern, com a les estones compartides amb altres companys i companyes de les comissions de treball, escoltant i aportant reflexions, contrastant parers i presentant propostes.

El Consell s'ha sabut pensar a si mateix, adoptant les eines necessàries per a la millora i la consolidació del seu funcionament, i no tinc cap dubte que ho continuarà fent, tal com requereix tot òrgan viu en constant evolució i atent al medi que l'envolta, parant l'orella als sons que li arriben de la ciutat.

Avui dia, la diversitat i la multiculturalitat són trets propis de moltes ciutats, però històricament són característics de Barcelona. En aquest context, reconèixer a la ciutadania el dret democràtic a intervenir en els assumptes públics significa posar al seu abast una eina que contribueix a enfortir i a consolidar el teixit social de la ciutat.

El Consell de Ciutat, com a vincle entre el govern i els ciutadans i ciutadanes, ha de facilitar les eines per a l'assoliment d'aquestes tasques. Un d'aquests instruments és la Comissió d'Empara, constituïda amb el propòsit de rebre, atendre i transmetre qüestions de conflicte en matèria de participació.

CRISTINA DACRUZ

Registre Ciutadà

Les meves inquietuds em van portar a formar part del Consell de Ciutat. En aquest cas, les meves inquietuds per Barcelona i per la seva gent. «Vols participar en les decisions que es prenen a la teva ciutat?», deia el fulletó. I això em va engrescar. És clar que ho vull! Em vaig inscriure al Registre Ciutadà i, en un sorteig aleatori, vaig tenir la sort de ser una de les persones escollides.

Des del seus inicis, el Consell de Ciutat s'ha anat consolidant com el màxim òrgan consultiu i participatiu de la ciutat. L'heterogeneïtat de les persones que en formen part dóna punts de vista diferents i complementaris que enriqueixen un diàleg necessari sobre temes rellevants i estratègics de la ciutat. Hem fet aportacions en la redacció de les Normes Reguladores de la Participació Ciutadana. Hem valorat els drets i deures que havia de recollir la Carta de Ciutadania. Hem estudiat el Pla d'Actuació Municipal (PAM) i hem mirat de tenir una visió crítica que sens dubte és necessària per millorar i avançar. Hem treballat en comissions en temes tan importants com l'habitatge o el Pla Director Municipal de Participació Ciutadana.

Justament aquesta posició ens dóna una gran responsabilitat que hem de saber aprofitar. Els darrers temps no han estat fàcils, i els que encarem són incerts. La maleïda crisi, de la qual no som responsables directes però sí víctimes evidents, ha posat contra les cordes molts ciutadans i ciutadanes. Per aquest motiu no podem ser subjectes passius. Cal tenir una actitud proactiva i exigir, des de la nostra posició com a membres del Consell, que les institucions actuïn i prenguin decisions per evitar que aquestes situacions es produeixin. També el gruix de la ciutadania ha de sacsejar les seves consciències i no conformar-se amb situacions que no ha buscat però que està patint dia rere dia.

N'he après molt, d'aquests anys al Consell de Ciutat, i crec que s'ha treballat de valent per fer d'aquest òrgan participatiu un ens amb sentit i voluntat de servei a Barcelona i a la seva gent.

L'heterogeneïtat de les persones que en formen part dóna punts de vista diferents i complementaris que enriqueixen un diàleg necessari sobre temes rellevants i estratègics de la ciutat



És important disposar d'espais on el «carrer» entri a les institucions amb l'objectiu de canviar la ciutat que ens estimem

**PAU GONZÁLEZ**Vicepresident Primer del Consell de Ciutat fins al 2013
Actual representant del Moviment Laic i Progressista

Els moments actuals fan més necessària que mai la implicació de la societat en la política, en allò que és públic i comú a tota la ciutadania. Ens trobem en una situació extremament difícil per a les persones: atur desbocat (sobretot el juvenil, que supera el 50% de la gent jove de la ciutat), individus en situació de pobresa o en risc evident de caure-hi, infants amb importants mancances en alimentació, etcètera. Ara és el moment de posar-nos, tots i totes, a canviar-ho tot.

No obstant això, aquesta crisi no només afecta la gent de Barcelona; també hi ha un augment gravíssim de les desigualtats socials. Si prenem com a referència la renda mitjana familiar (Barcelona = 100), observem que a Can Peguera és de 34 i a Baró de Viver de 38, mentre que a Pedralbes és de 242 i a Tres Torres de 212; és a dir, una renda mitjana set vegades superior a la del barri més pobre! Això és intolerable. I les administracions han de fer tots els possibles per mirar de corregir aquestes desigualtats, no només injustes, sinó, a més a més, en augment.

Ara bé, l'Ajuntament no pot fer-ho tot sol. Per això és important disposar d'espais on el «carrer» entri a les institucions i aportin el seu granet de sorra amb l'objectiu de canviar la ciutat que ens estimem.

I el que més m'agrada de tot això és que només pot anar més lluny, a condició que es compleixin tres requisits en el funcionament del Consell de Ciutat:

- Que el govern aposti per mantenir i augmentar la confiança en el Consell de Ciutat.
- Que el plenari es renovi segons el nou reglament, treballat a fons, i respectant els criteris de representativitat social, de gènere, territorial i sectorial.
- Que els membres del plenari ens creguem l'espai de treball comú que és el Consell de Ciutat i que aprenguem quin és el paper que hi hem de fer i cercant el bé comú.

VICENÇ TARRATS

Comissions Obreres del Barcelonès


Des de la seva constitució, Comissions Obreres, sindicat nacional i de classe, dóna una importància cabdal a l'acció sindical sociopolítica, formulació que a la pràctica vol dir representar també els interessos dels treballadors i les treballadores com a ciutadans que ostenten drets com a tals, que paguen els seus impostos i que, per tant, han de rebre uns serveis adequats que garanteixin la qualitat de vida ciutadana i la cohesió social.

Aquesta representació territorial l'exercim en els àmbits més diversos, en el marc de les diferents administracions que actuen en el territori. Som membres del Consell de Ciutat des del seu inici i són moltes les persones que han representat CCOO en el plenari i en les diverses comissions de treball de les quals hem format part.


Sempre hem treballat amb la voluntat d'aportar la nostra visió i les nostres anàlisis, de cercar acords compartits i de treball en positiu, amb l'objectiu d'afavorir que el Consell de Ciutat cada dia sigui un organisme més representatiu de la riquesa humana de la ciutat. Ara que vivim una època que probablement és la més crítica des de la transició, en què ciutadans i ciutadanes –particularment treballadors i treballadores– estem perdent drets, prestacions i serveis que ens semblaven consolidats, en què correm el risc d'un retrocés social sense precedents al nostre país, és quan més imprescindibles són els organismes com el Consell de Ciutat, perquè hi podem fer sentir la nostra veu juntament amb la de la pràctica totalitat de les entitats de la ciutat.

Al Consell de Ciutat ens podem escoltar tots, podem generar consensos i acords, i podem teixir aliances que ens permetin defensar drets i reclamar a l'Administració municipal serveis i polítiques que afavoreixin la majoria.

A l'Administració li demanem, com sempre hem fet, que escolti els dictàmens, els posicionaments i les recomanacions del Consell de Ciutat, i que actuï en conseqüència, perquè representen genuïnament els sentiments i els interessos compartits dels barcelonins i les barcelonines. I perquè els organismes han de ser útils, i el Consell de Ciutat, que ja n'és prou, d'útil, ho ha de demostrar de manera permanent.



Al Consell de Ciutat ens podem escoltar tot i totes i podem teixir aliances que ens permetin defensar drets i reclamar a l'Administració municipal serveis i polítiques que afavoreixin la majoria



El Consell de Ciutat significa contribuir al diàleg de la ciutat amb les veus d'aquells que massa sovint no disposen de canals per ser escoltats

FELISA PÉREZ

Associació Benestar i Desenvolupament

La meva participació en el Consell de Ciutat la visc com una part més de la meva feina. La meva trajectòria professional i les meves inquietuds personals –polítiques i socials– m'han dut fins a l'òrgan de participació més important de la ciutat on visc. Aquest és el màxim òrgan on reverteixo l'observació diària als carrers de la ciutat i el recull constant de les aportacions de les persones amb les quals treballo i per a les quals treballo.

La meva escomesa professional se centra en l'àmbit d'atenció a les persones més vulnerables: les que es troben en situació d'exclusió social i, molts cops, en situació de marginalitat extrema. La fragilitat social d'aquests ciutadans i ciutadanes impedeix o dificulta l'exercici ple dels seus drets i la seva participació en els mecanismes que la ciutat posa a disposició de qualsevol persona.

El Consell de Ciutat existeix gràcies a la participació de tots i totes, del compromís que des de les diferents àrees del govern municipal prenem la societat civil organitzada i també els ciutadans i ciutadanes individuals. Aquest mecanisme exemplifica una aposta de democràcia participativa i una gestió que cada cop més s'ha d'encaminar cap a un sistema de governança que harmonitzi millor els interessos i les necessitats de totes les persones que vivim a la ciutat, sense oblidar ningú, ni en perjudici de ningú.

És en aquest marc, on tots guanyem i on tots sumem, on cal establir el diàleg, perquè la situació en què ens trobem avui dia no és gens fàcil. La inèrcia econòmica ens porta cap a un escenari de més desigualtats i menys atenció. L'esclatxa entre els més rics i els més pobres cada cop és més gran, i els que viuen per sota el llindar de la pobresa cada cop són més nombrosos. Avui la situació econòmica posa en joc la cohesió social de la nostra ciutat i el benestar de les persones que hi vivim.

És des d'aquí, i en aquest marc de la suma de tots, des d'on parlo al Consell de Ciutat. És una sort ser-hi i un encàrrec cada dia més seriós.

ALBERT CLARET

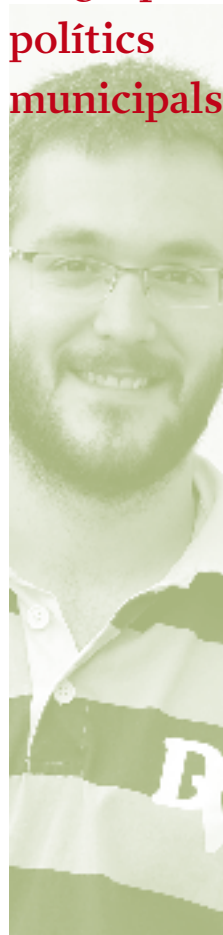
Actual Vicepresident Primer del Consell de Ciutat

Una ciutat com Barcelona, des de fa anys impulsora abrandada de la modernitat i oberta a la innovació, no pot oblidar el factor humà en els seus plans de millora urbana i desenvolupament social. I no parlem només de l'atenció a les persones, posant especial èmfasi en els col·lectius més vulnerables, sinó del factor humà com a nervi essencial de la democràcia, la convivència i el govern ciutadà, vehiculat a través de la participació directa a tots els nivells. Cal fomentar la implicació ciutadana en els assumptes de la ciutat, a través dels consells de barri i de districte, desplegant la pràctica de la consulta sobre temes d'especial importància i donant suport i fomentant el ric teixit associatiu de què disposa Barcelona.

Tot plegat és necessari que compti amb un espai de confluència al més alt nivell que representi les persones i les entitats ciutadanes davant el govern i els grups polítics municipals, i aquesta és la funció que correspon al Consell de Ciutat. La seva configuració plural li atorga una visió polièdrica de la realitat barcelonina, i li permet elaborar dictàmens i valoracions que recullen les diverses sensibilitats i punts de vista que el componen, com és el cas del document sobre l'Estat de la Ciutat, que expressa en clau estratègica els neguits i les expectatives de la ciutadania a l'entorn del futur immediat i a mitjà termini.

El coneixement d'aquesta realitat de Barcelona és molt valuós i dona força i sentit a l'existència d'espais com el Consell de Ciutat, el qual tinc l'honor de vicepresidir des de l'abril passat en representació del Consell de la Joventut de Barcelona (CJB). Espero que en els propers temps continuï prenent més rellevància i protagonisme, aportant la seva contribució en clau crítica i constructiva envers el Govern i l'Ajuntament, per fer entre tots i totes una ciutat més humana, democràticament avançada i amb més justícia social.

És necessari que Barcelona compti amb un espai de confluència, al més alt nivell, que representi les persones i les entitats ciutadanes davant el govern i els grups polítics municipals



La participació ciutadana ha transformat la nostra societat cap a formes de democràcia més participativa i ha provocat canvis en les estructures polítiques modificant els mecanismes de presa de decisions

**ENRIC FRANCÈS**

Consell Municipal d'Associacions de Barcelona

En aquest òrgan de participació, represento el Consell Municipal Sectorial de les Associacions de Barcelona.

El concepte d'associació es refereix a un grup de persones que, voluntàriament i sense ànim de lucre, persegueixen finalitats lícites de tot tipus; en el cas que ens ocupa, pretenen ser actors en la participació ciutadana.

He de dir-vos que, en plantejar-me el sentit d'aquesta aportació, he somiat.

He somiat que la participació ciutadana ha transformat la nostra societat cap a formes de democràcia més participativa i radical; que hem provocat canvis en les estructures polítiques transformant els mecanismes de presa de decisions; que hem redefinit el rol de la representació amb mandats imperatius i no únicament delegatius; que hem avançat en el reconeixement d'una doble legitimitat en l'acció política: la dels electes i la dels afectats; que hem generat canvis en les administracions públiques mitjançant la introducció de pràctiques de transparència i de rendiment de comptes; que hem capacitat la ciutadania perquè les relacions amb els altres siguin més plenes de valors i de pràctiques democràtiques; que en els procediments de participació no es convida els participants exclusivament a opinar, sinó també a coproduir solucions polítiques; que hem corregit les desigualtats entre els participants amb mitjans, formació etcètera, per tal de millorar la qualitat democràtica de les conclusions; que hem convençut tots els responsables tècnics i polítics del fet que fer política de forma participativa significa cultivar la democràcia i avançar cap a polítiques més efectives; que hem demostrat a la ciutadania que el seu compromís de participar en les polítiques públiques suposa un bon aprenentatge i una possibilitat real d'incidència.

Ha estat un somni molt més llarg i amb molts altres continguts. Tanmateix, no us sembla que amb aquesta primera part ja podem fer molta feina tots plegats?

JAVIER GARCIA

Federació d'Entitats Llatinoamericanes de Catalunya

Barcelona diversa i no pas diverses Barcelones

En els últims deu anys, el nombre de residents estrangers a la ciutat ha experimentat un creixement accelerat. Si l'any 2000 la població estrangera que vivia a la nostra ciutat representava el 3% del total d'habitants, en l'actualitat ja supera el 17%.

La gestió d'aquesta diversitat –aprofitant tot allò que de positiu aporta i minimitzant les dificultats que implica– esdevé un repte de primer ordre per a la nostra ciutat.

La necessitat d'incorporar la mirada intercultural, per tal de no repetir errors d'altres ciutats europees, d'estimular l'intercanvi i l'enriquiment mutu a través de relacions quotidianes que afavoreixin una convivència activa, són els elements indispensables en la construcció d'un projecte comú, amb valors compartits però amb colors i matisos diferents.

Aquest procés, que marcarà l'èxit o el fracàs de la nostra societat, no només és responsabilitat de les administracions: el teixit associatiu ha de tenir un paper fonamental en la construcció del model de societat que deixarem als nostres fills i filles.

La contribució de la Federació d'Entitats Llatinoamericanes de Catalunya (Fedelatina) al Consell de Ciutat, l'òrgan de participació més important amb què compta Barcelona, ofereix una altra perspectiva de la realitat i les necessitats als carrers de la ciutat mitjançant el recull constant de les aportacions de les persones i les entitats que participen en la inclusió de les persones amb més dificultats.

El Consell de Ciutat ha de ser l'espai de participació i de diàleg de la ciutat amb els seus ciutadans i ciutadanes, en especial pel que fa a les persones més vulnerables, aquelles que en moltes ocasions són invisibles i no disposen de canals ni d'eines per ser escoltades. Aquest altaveu és, sens dubte, un element fonamental en la construcció d'una Barcelona més plural, diversa, justa i inclusiva.

El teixit associatiu ha de tenir un paper fonamental en la construcció del model de societat que deixarem als nostres fills i filles



Cal destacar la participació de tots els seus membres, que, des de visions i sensibilitats diverses, tenen un objectiu comú:

millorar la qualitat de vida de la ciutadania

**CARME SERVITJE**

Associació Consell de Cent

En primer lloc voldria agrair l'oportunitat de poder-me expressar en aquest espai, quan sóc una de les darreres incorporacions al Consell de Ciutat. Hi participo en representació de l'Associació Consell de Cent, entitat formada pels que hem estat regidors i regidores d'aquesta ciutat des del primer Ajuntament democràtic l'any 1979.

L'Associació col·labora amb els òrgans de govern de Barcelona i facilita la participació dels exregidors i exregidores en els diferents projectes i activitats de la ciutat, que aporten inquietuds, preocupacions i iniciatives des de visions i sensibilitats diverses però amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida de la ciutadania.

Sempre, però molt especialment en aquests moments tan durs que estem vivint, quan la crisi colpeja moltes famílies, l'alcalde i els regidors tenen una gran responsabilitat, però és també ara quan la col·laboració entre el govern i la societat civil és imprescindible per poder donar una resposta als problemes i les necessitats de la nostra ciutat.

La implicació de la ciutadania, tant a títol individual com col·lectiu, amb veus crítiques però també constructives, és bàsica per millorar i construir el futur de Barcelona.

Barcelona s'ha destacat sempre pel seu esperit solidari i la generositat dels seus voluntaris. Així, el passat 5 de desembre, la ciutat va ser escollida al Parlament Europeu, entre quatre finalistes, Capital Europea del Voluntariat, honor que ostentarà durant l'any 2014.

L'objectiu de la capitalitat és promoure el voluntariat en l'àmbit local mitjançant el reconeixement a aquells municipis que donen suport a les organitzacions de voluntariat i hi mantenen una estreta col·laboració.

Així doncs, al Consell de Ciutat ens arriba un nou repte: fer que la tasca del voluntariat barceloní sigui un referent europeu, tot compartint experiències i reflexions en el camí de construcció de les ciutats de les persones.

Estic convençuda que ho assolirem amb èxit.

CORAL REGÍ

Consell Escolar Municipal

Fa un any que formo part del Consell de Ciutat com a representant del Consell Escolar Municipal, òrgan de participació de diferents estaments i organitzacions educatives.

Barcelona és i ha estat una ciutat vinculada i compromesa amb el món de l'educació, amb diferents propostes per facilitar la participació (Agenda 21; Audiència Pública o el Pregó de la Laia; etcètera) i afavorint la formació dels nois i noies de Barcelona com a ciutadans compromesos envers la seva ciutat.

En els propers mesos viurem a Barcelona el XIII Congrés de Ciutats Educadores, que coincideix amb el vintè aniversari de la constitució a Barcelona de l'Associació del mateix nom. Aquest congrés representa per a Barcelona una excel·lent oportunitat per refermar i donar a conèixer el seu compromís amb l'educació.

Tots som conscients del fet que cal continuar optant per un model de ciutat que prioritzi l'educació i el coneixement com a diferencials de Barcelona. Volem que la nostra ciutat continuï sent un referent com a ciutat educadora, afavorint un entorn compromès amb els infants i que posa en joc tot el que cal perquè creixin com a bons ciutadans, com a bones persones.

No són temps fàcils, i la situació actual requereix encara més compromís per part de tots. La Barcelona del futur es concreta en les propostes de les *smart cities*, de les ciutats intel·ligents. La nostra ciutat ja n'és un referent. Han de ser ciutats obertes, amigables amb els ciutadans i ciutadanes, que prioritzin el seu compromís amb les persones i, especialment, amb els infants i els més necessitats.

Com a Consell de Ciutat ens cal impulsar el Congrés de Ciutats Educadores i, sobretot, donar suport a les conclusions a l'entorn dels temes que tractarà: la inclusió com a factor promotor de benestar i d'oportunitats; la participació, per reforçar la convivència i el diàleg; i la innovació i la creativitat com a eixos de construcció del futur.

Pels nostres joves, pel nostre futur, donem suport al compromís de Barcelona com a ciutat educadora.

Cal continuar optant per un model de ciutat que prioritzi l'educació i el coneixement com a diferencials de Barcelona



La participació en el Consell Municipal va més enllà del diàleg, perquè ens permet donar visibilitat a les persones LGTB que viuen a Barcelona

**MARÍA JOSÉ ARIZA**

Consell Municipal de Gais, Lesbianes i Homes i Dones Transsexuals

Sóc María José Ariza Toledano, membre de l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais (FLG), entitat que forma part del Consell Municipal de Gais, Lesbianes i Homes i Dones Transsexuals de Barcelona, i des del juliol del 2012 també sóc vicepresidenta associativa d'aquest Consell. La nostra ciutat, capdavantera en la defensa dels drets del col·lectiu LGTB, va crear aquest Consell l'any 2004.

Els consells municipals ens donen l'oportunitat de fer arribar les inquietuds i les necessitats dels ciutadans i ciutadanes als nostres governants, però la participació en el Consell Municipal va més enllà del diàleg, perquè ens permet donar visibilitat a les persones LGTB que viuen a Barcelona.

Hi ha una dita molt encertada que diu: «Allò que no es veu no existeix», i, si no existeix, no es té en compte a l'hora de prendre decisions des de qualsevol Administració. I aquesta invisibilitat és el perill més greu del nostre col·lectiu, i potser també el d'altres col·lectius minoritaris. La societat i l'heteronormativitat tendeixen a diluir-nos: acabem sent invisibles i ens aboquen a l'oblit durant la presa de decisions. Ser presents i participar en aquesta presa de decisions a través del Consell Municipal és, en conseqüència, la nostra lluita. I la nostra millor arma és, sens dubte, la visibilitat.

I des d'aquesta finestra de visibilitat que avui m'han ofert, i que agraeixo, desitjo «una llarga vida als consells municipals», atès que en aquest temps en què la qualitat de la nostra democràcia està en entredit, els consells són una via directa per poder-se comunicar i incidir, no sense esforç, en algunes de les polítiques que s'adopten a la nostra ciutat.

Estem convençuts que el Consell Municipal, amb el seu esforç diari, fa possible una Barcelona cada dia més oberta, moderna i capaç d'adaptar-se als nous temps que vindran. Una ciutat de la qual totes i tots ens puguem sentir ben orgullosos. Una Barcelona plural en el sentit més ampli de la paraula.

ALEJANDRO GOÑI

Actual Vicepresident Segon del Consell de Ciutat

Deu anys

Deu anys poden ser molts o pocs. Per a mi, deu anys al Consell de Ciutat han estat molt enriquidors. Formar part des del primer dia d'un projecte tan engrescador va ser un repte que vaig assumir amb molta il·lusió, i no va ser fàcil. Començar un projecte d'aquella magnitud partint de zero, guiats només per la voluntat de l'equip municipal encapçalat per l'alcalde Clos, no era fàcil; però bé, després de deu anys, aquí estem.

Durant aquest temps hem tingut moments bons i d'altres de més apàtics. Jo, personalment, crec que vam fer molt bona feina sota el lideratge del professor Antón Costas, amb l'elaboració del *Llibre Blanc de l'Habitatge*. També vam treballar de valent amb dictàmens prou importants, com ara en l'àmbit del turisme, aconsellant l'aplicació de la taxa turística per a Barcelona o el cobrament d'entrades als turistes del Park Güell. El dictamen de la Diagonal o la feina feta sota el lideratge de la regidora Imma Moraleda sobre els usos del temps també van ser treballs prou engrescadors.

Tot i així, jo sempre he trobat a faltar, per part d'alguns grups polítics, una voluntat d'entendre la utilitat efectiva del Consell. Estic plenament convençut que un dels objectius a curt termini del Consell de Ciutat ha de ser fer un pas endavant i obtenir visualització mediàtica i institucional. Hem de trobar el nexa d'unió del Consell amb l'equip de govern i la ciutadania, i hem d'aconseguir que l'opinió dels consellers i conselleres sigui molt més que escrits reflectits en una acta i guardats en un calaix. Si no ho fem així, s'haurà perdut una oportunitat de dissenyar una realitat participativa que converteixi les paraules en fets, i això, avui a BCN, és vital per al futur de la ciutat.

El Consell de Ciutat ha de fer un pas endavant i obtenir visualització mediàtica i institucional. Hem de trobar un nexa d'unió amb l'equip de govern i la ciutadania



És essencial que els ciutadans i ciutadanes deixin de pensar que ningú no els fa cas o que la seva veu no compta. És important que la ciutadania se senti escoltada

MIQUEL NADAL

Consell Assessor de la Gent Gran

Com a representant del col·lectiu de la gent gran, que suposa més del vint-i-cinc per cent de la població de Barcelona, voldria dir que tenim molt a aportar al Consell de Ciutat i als objectius que es planteja.

Si bé aquest òrgan té unes tasques pròpies, que duu a terme cada curs i que es concreten en diferents grups de treball mitjançant uns objectius clars i ben definits, crec que també caldria establir uns objectius generals i permanents, i que cada any hauríem de fer una valoració del avenços aconseguits.

En aquest sentit, hi ha dos objectius fonamentals. D'una banda, donar a conèixer a tots els ciutadans i ciutadanes de Barcelona els òrgans de participació ciutadana: els consells de districte, de barri, i fins i tot el Consell de Ciutat mateix. Dit en un llenguatge planer, equival a «fer propaganda» de l'existència i la finalitat d'aquests òrgans. De l'altra, fomentar la participació impulsant activament una de les mesures proposades en el Reglament General d'Organització i de Funcionament dels Districtes: el retorn (*feedback*) de totes les consultes i els suggeriments.

És essencial que els ciutadans i ciutadanes deixin de pensar que ningú no els fa cas o que la seva veu no compta. Ens hem de posar a la seva pell i donar-los respostes ràpides i clares, sense retòrica ni un llenguatge «políticament correcte», tant si els donem la raó com si no ho fem, mitjançant uns arguments planers, simples i directes. És important que la ciutadania se senti escoltada. Ara bé, hem de ser conscients que es tracta d'un procés lent i gradual, perquè no aconseguirem que canviï d'opinió en dos dies ni potser en dos anys. Ens caldrà molta pedagogia, paciència i temps, però és evident que el que assolirem bé s'ho val.

Estic convençut que el Reglament de Funcionament dels Districtes és una eina útil i eficaç i que sens dubte ens permetrà recórrer un camí molt valuós que beneficiarà tota la ciutadania.

MARC ENRICH

Consell d'Associacions de Barcelona

Al llarg dels últims anys, el Consell de Ciutat s'ha convertit en un espai estratègic per a la interlocució entre la societat civil i el govern municipal. El teixit associatiu barceloní, agrupat en gran part en el Consell d'Associacions de Barcelona (CAB), ha après a utilitzar aquest instrument per a la defensa dels interessos de la ciutadania.

En els darrers temps, les associacions hem estat capaces d'introduir —no sense esforç— diversos debats estratègics. Totes aquestes accions, i sobretot el seu èxit, han estat fruit de la capacitat per part de les persones i entitats membres del Consell de Ciutat de crear veritables espais de trobada i de diàleg. Un diàleg permanent entre associacions, ciutadania, govern i oposició. Un diàleg respectuós amb la diversitat existent. Sens dubte, el Consell de Ciutat ens demostra que es pot anar més enllà de la simple participació consultiva.

Des del CAB ens comprometem a continuar participant en el Consell de Ciutat per transformar la governança de Barcelona, alhora que mantenim el nostre compromís d'ampliar la participació a altres espais i òrgans que actualment estan mancats d'aquest diàleg.

Barcelona ha de fer un pas endavant i ha d'apostar decididament per la participació i l'apoderament ciutadà com un dels seus eixos constitutius. Una participació s'ha de sustentar en cinc pilars irrenunciables: la proximitat amb la ciutadania, la freqüència necessària i una incidència real en la presa de decisions, així com grans dosis de voluntat política i una dotació de recursos suficient.

El que ens hi juguem, amb la participació, és la veritable essència del govern del poble; és a dir, la democràcia.

Barcelona ha de fer un pas endavant i ha d'apostar decididament per la participació i l'apoderament ciutadà com un dels seus eixos constitutius



El Consell de Ciutat és un espai connectat amb una part de les demandes socials que marquen l'actualitat

ALBA CUEVAS

SOS Racisme

El Consell de Ciutat és un espai per promoure i enfortir la participació ciutadana, agrupant associacions, veïns i veïnes, institucions i altres òrgans de representació. Enguany estem de 10è aniversari; aquests deu anys, però, no volen dir que ho tinguem tot fet. Els aniversaris han de ser moments per aturar-se: mirar el camí recorregut i intentar dibuixar el camí a recórrer. El context actual posa en evidència la necessitat d'avançar en participació, apoderar la ciutadania i fer efectiva una democràcia real.

Els darrers anys hem vist com el Consell de Ciutat ha estat un espai connectat amb part de les demandes socials que marcaven l'actualitat; òbviament són temps complicats: la crisi econòmica, les situacions de tensió, així com també de pobresa i desigualtat. Entitats que formen part del Consell no han dubtat a presentar en aquest òrgan peticions o posicionaments que han dut el Consell de Ciutat a reflexionar, primer, i a prendre partit, després, sobre el model de ciutat que volem.

Per això des de l'àmbit d'actuació de SOS Racisme volem compartir una de les principals preocupacions i lluites que tenim. Molts ja sabeu —perquè en diverses ocasions ens heu acompanyat— que fa temps que denunciem les vulneracions que es donen als Centres d'Internament per a Persones Estrangeres (CIE), en especial al CIE de Barcelona: són centres no penitenciaris on s'interna per ser expulsades, persones estrangeres detingudes per no tenir papers. És cabdal que el Consell de Ciutat, com a màxim òrgan consultiu i de participació de la ciutat, faci seva aquesta reflexió, i posi en la seva agenda aquesta lluita, perquè l'existència d'un CIE a Barcelona suposa un dramàtic retrocés en el compliment dels drets humans a la nostra ciutat.

Creiem que és possible dur aquesta reflexió al Consell de Ciutat, perquè com ens ha demostrat en altres ocasions el Consell de Ciutat pot esdevenir un instrument que va més enllà de la representació i la participació, convertint-se en un espai de discussió del model de societat; esperem que també de transformació.

ENRIC ESTRENJER

Persona d'Especial Rellevància Ciutadana

Sembla que fos ahir, però ja han passat deu anys! El 2004 vaig llegir a les pàgines salmó de *La Vanguardia* que s'anava a constituir el Consell de Ciutat, i demanaven que la gent s'apuntés per internet al nou Registre Ciutadà. Així, doncs, també hi havia oportunitats per als ciutadans individuals.

Nascut a Terrassa, al Vallès Occidental, on viu tota la meva família, el 1975 vaig decidir que volia instal·lar-me a Barcelona. Tenia clar que, tot i que no volia deixar les meves arrels i que seria un immigrant a Barcelona, jo volia ser barceloní. I, a més a més, volia participar. Aquesta era una gran oportunitat per aconseguir-ho. M'hi vaig inscriure i em va tocar!

Ha estat una vivència molt enriquidora. No sé quantes vegades he entrat per la porta de la Casa Gran a la plaça de Sant Jaume o a la plaça de Sant Miquel, però sempre n'he sortit amb una experiència més...

Recordo els pressupostos de ciutat any rere any, la Diagonal, les Normes de Participació, etcètera.

Alhora, també hi participo com a associat, perquè l'associacionisme està molt vinculat al tarannà català (crec que l'haurien de declarar Bé d'Interès Cultural). He intentat que el ciutadà individual pugui participar al màxim en la cogovernança de la ciutat.

Un dels temes cabdals que s'ha tractat ha estat el turisme i la manera com ha fet canviar Barcelona al llarg dels últims deu anys. Els ciutadans gaudim del turisme, però alhora el patim. Vam aconseguir la taxa turística per a pernoctacions. Ara, crec que ha arribat el moment d'aconseguir una nova imposició.

Pel que fa a les entrades als llocs turístics de Barcelona, s'hauria de fer que la recaptació només es dediqui a benestar social i a l'espai públic. També he de parlar de la meva experiència de participació en el Districte de l'Eixample. Ha estat una experiència molt propera i enriquidora. I és que, en el fons, tal com deia Baudelaire, sóc un *flâneur* que gaudeix coneixent la seva ciutat, Barcelona, passejant-hi i visitant-la.

Vaig tenir molt clar que volia participar al màxim en la cogovernança de la ciutat des de la visió d'un ciutadà individual del Registre Ciutadà



La política, entesa com a eina per a la construcció de la vida en comú, implica cedir quotes de poder, d'organització i d'iniciativa a l'energia de la ciutat

NÚRIA GALÁN

Vicepresidenta Primera del Consell de Ciutat fins al 2009
Persona d'Especial Rellevància Ciutadana

El Consell de Ciutat ens permet pensar en la ciutat i en els seus afers entre totes les persones que des dels seus barris, professions, conviccions i organitzacions s'estimen Barcelona i s'hi dediquen en cos i ànima.

Amb la seva creació es dibuixava un espai singular de confluència de sensibilitats diverses del món associatiu, institucions, partits polítics i representants de consells que posava l'accent en Barcelona i que interpel·lava el govern de la ciutat.

Amb la proposta de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), el Consell es deixava conquistar per les propostes i es donava sentit a un espai que manifestava reiteradament la necessitat d'aprofundir en les seves deliberacions i iniciatives, conscient que ampliant la confiança en la ciutadania i en la societat civil organitzada es pot comprendre millor Barcelona i enfortir la política.

Pensat com a «Consell dels consells», ha estat el màxim exponent d'un model de participació ciutadana que malgrat haver generat un esforç de qualitat i quantitat per escoltar i informar la ciutadania, s'esgota per manca de política, de pensament compartit i d'acció acordada: política, entesa com a eina per a la construcció de la vida en comú, implica cedir quotes de poder, d'organització i d'iniciativa.

En la idea de reapropiar-se del dret a decidir la ciutat, no es pot menystenir el paper del Consell; d'una banda, implicant-se i apostant per integrar la vitalitat urbana, especialment l'acció social de les persones unides fora dels marges normatius dels consells i dels espais de participació ciutadana. Així s'expressa la representativitat de la ciutat; no l'oficial, sinó la que fa la gent amb les seves idees i projectes, amb els seus valors i comportaments; la gent que fa vida de barri i que s'apassiona; la gent que crea i atrau talent i la que apel·la a l'apoderament col·lectiu per fer-se-la seva. De l'altra, definint-se dins un nou model que reforci la democràcia directa i deliberativa, que permeti les iniciatives legislatives populars, que aposti per la gestió cívica, i que incorpori tota la intel·ligència col·lectiva necessària per entendre Barcelona.

RAMON NICOLAU

Comissionat de Participació Ciutadana i Associacionisme fins al 2011

La participació democràtica va més enllà de la simple democràcia representativa. Cada quatre anys, la ciutadania de Barcelona elegeix els seus representants democràtics d'acord amb els seus programes polítics. Ara bé, la ciutadania també s'organitza en associacions, entitats o grups per tal de millorar la vida a la ciutat. I aquests espais de participació tenen una vida activa tots els dies d'aquests quatre anys.

El Consell de Ciutat és el màxim òrgan representatiu de participació amb què compta Barcelona, atès que inclou tots els espais territorials i sectorials de la ciutat, i fins i tot ciutadans individuals interessats per la participació.

No obstant això, al meu entendre, l'element més significatiu del Consell de Ciutat és que es tracta de l'espai complementari del Consell Plenari de l'Ajuntament i contribueix a la governança de la ciutat. Està integrat per un grup de persones representatives de Barcelona que ajuden a reflexionar, a debatre i a implementar amb tots els seus matisos els diferents programes i projectes que una ciutat viva necessita per anar endavant i adaptar-se a les necessitats noves i canviants de la seva ciutadania, tot respectant al màxim les seves inquietuds i anhels, per tal de tenir una vida millor.

Personalment, el Consell de Ciutat és l'espai on he trobat grans persones preocupades per la col·lectivitat i la solidaritat, que m'han fet l'honor de ser amigues per sempre. Siguin quins siguin els canvis que ens porti la vida, sempre sabrem que hem estat junts i que continuarem treballant per fer ciutat.

L'element més significatiu del Consell de Ciutat és ser l'espai complementari del Consell Plenari de l'Ajuntament per contribuir a la governança de la ciutat



Els governs ja no poden resoldre-ho tot; necessiten l'aportació, i fins i tot la coresponsabilització, de la ciutadania en l'acció de govern

**CARLES AGUSTÍ**

Actual Comissionat de Participació Ciutadana i Associacionisme

El nou govern de la ciutat es va comprometre al que anomenàvem «una altra manera de fer política», basada en el diàleg, la proximitat, la transparència i també la proactivitat a l'hora de dialogar amb els ciutadans i les associacions de Barcelona. En moments de crisi econòmica, també de crisi de la política, en forma de desconfiança de la ciutadania cap a les institucions que la representen; en moments, per tant, de redefinició de tot plegat, creiem molt important encaminar-nos cap a noves formes de governança. L'Administració pública, els governs, ja no poden resoldre-ho tot, necessiten de l'aportació i, fins i tot, coresponsabilització de la ciutadania en l'acció de govern. És exactament aquesta tasca la que correspon al Consell de Ciutat, ben definida amb el lema «Entre la Ciutadania i el Govern».

En aquesta línia, vam manifestar, d'entrada, la importància que aquest nou model de governança atorgava a institucions com el Consell de Ciutat. Vam dir que comptaríem àmpliament amb el Consell de Ciutat per a les tasques de governabilitat, i vam demanar als seus membres proactivitat i implicació en aquesta tasca. En aquest sentit hem començat amb força, el Consell de Ciutat ha treballat els pressupostos i el Pla d'Actuació Municipal (PAM), ha repassat l'estat de la ciutat i treballarem en breu importants aspectes com el contingut del PAM, la racionalització dels espais de participació municipals o el mateix reglament intern.

Us convido doncs a seguir sumant per, entre tots, fer ciutat.

CARME BLASI

Secretària del Consell de Ciutat fins al 2008

D'aquell març del 2004 recordo les expectatives, l'entusiasme, la complicitat i, sobretot, les ganes de demostrar als més escèptics que aquest Consell seria de llarg recorregut. Iniciar un projecte com aquest és una de les feines més gratificants que es poden dur a terme.

Deu anys després, el Consell de Ciutat pot demostrar que ha passat els exàmens amb nota i que té un currículum engrescador.

Vaig tenir la sort de treballar en una Comissió Permanent molt motivada i que em va ensenyar, dins dels límits en què de vegades es mou la participació, com buscar alternatives per aconseguir una altra manera de fer participació. Les aportacions del Consell de Ciutat al *Llibre Blanc de l'Habitatge* són un exemple de com es formaven vincles amb els diferents sectors que integraven el Consell de Ciutat per tal d'articular propostes col·lectives de pertinença respectant les autonomies dels diversos col·lectius.

De cadascuna de les persones que constituïen el plenari vaig aprendre el concepte de la generositat i la dedicació. Mai, cap d'elles, no va posar impediments a les peticions que els fèiem arribar.

En un context cada cop més globalitzat, estic convençuda que en el futur el Consell de Ciutat anirà un pas més endavant i analitzarà i treballarà, no només en l'entorn local, sinó també connectant amb les preocupacions i els debats que tinguin lloc més enllà de la nostra ciutat. No tinc cap dubte que aconseguirà els reptes que es proposi.

En un context cada cop més globalitzat, estic convençuda que en el futur el Consell de Ciutat anirà un pas més endavant



Junts –la societat organitzada i l'Ajuntament– han aconseguit durant molts anys que Barcelona hagi estat una ciutat pionera en les propostes i en la gestió de polítiques locals progressistes

MARÍA JOSÉ CALVO

Secretària del Consell de Ciutat fins al 2011

El Consell de Ciutat, una experiència interessant, una activitat gratificant.

Durant els tres anys i escaig que vaig ser secretària del Consell de Ciutat vaig viure de molt a prop com un nombre d'homes i dones, ciutadans i ciutadanes de Barcelona, dedicaven gran part del seu temps a treballar per a la seva ciutat.

Representants de tots els sectors de la ciutat –econòmic, polític i social– van controlar i analitzar les polítiques municipals, i van formular suggeriments de millora, proposicions i dictàmens.

Les nombroses comissions de treball van ser un instrument interessant per al debat, les dissensions i el consens. Sense por, amb lleialtat, amb crítiques positives, amb una actitud propositiva, però també conscients que el fet que aquest òrgan de participació no tinguí un caràcter vinculant limitava la potencialitat de les seves propostes.

En tot aquest procés, el meu objectiu va ser donar suport a les persones i als grups de treball i vigilar el compliment de la normativa.

El Consell tenia unes potencialitats. Ara, vist en retrospectiva, crec que vaig tractar de facilitar el seu desenvolupament, respectant a la vegada les directrius de l'equip de govern i les limitacions que la normativa mateix imposava.

Junts –la societat organitzada i l'Ajuntament– han aconseguit que durant molts anys Barcelona hagi estat una ciutat pionera en les propostes i en la gestió de polítiques locals progressistes al servei de les necessitats i de la qualitat de vida dels seus ciutadans i ciutadanes.

Ara i abans, el que desitjo al Consell de Ciutat és que Barcelona torni a ser pionera i que faci de la participació ciutadana un nou model de gestió. Espero que aquest òrgan de participació esdevingui un òrgan de control i de democràcia directa de caràcter vinculant. Sense por al debat democràtic, a la discrepància ni a la diferència, que són la base de la democràcia que cada vegada hi ha més veus que reclamen.

BERTA CLEMENTE

Actual Secretària del Consell de Ciutat

El Consell de Ciutat és el màxim òrgan participatiu de Barcelona. Aplega moltes associacions, ciutadans i ciutadanes, i té una funció important: vehicular les demandes de la ciutadania, treballar i emetre dictàmens sobre qüestions rellevants de la ciutat i ser capaç de proposar temes importants per a Barcelona.

El Consell aplega entitats de molts sectors diferents i persones molt diverses. En aquesta complexitat rau la seva rellevància. Els grups de treball i els estudis són fruit d'un debat ric i profund.

Ser la secretària d'un consell d'aquestes característiques és un repte i un honor. Començo aquesta feina amb una gran il·lusió, conscient de la responsabilitat que implica.

Tenim per davant molta feina per fer, però també moltes ganes de fer-la conjuntament!

**El Consell
aplega
entitats de
molts sectors
diferents
i persones
molt diverses.
En aquesta
complexitat
rau la seva
rellevància**



© de l'edició:
Ajuntament de Barcelona
Consell de Ciutat

per encàrrec de:
Consell de Ciutat de Barcelona

© del text *El Consell de Cent el 1714: govern de la ciutat i representació política*
Joaquim Albareda

© de les fotografies:
Eloi Bonjoch, Pere Virgili i Oscar Giralt

© de la correcció:
Gemma Salvà

disseny gràfic:
Estudi Miquel Puig

imprès a:
Gràfiques Ortells S.L.

D.L.: XXXXXXXXXXXXXXXX

imprès en paper ecològic